

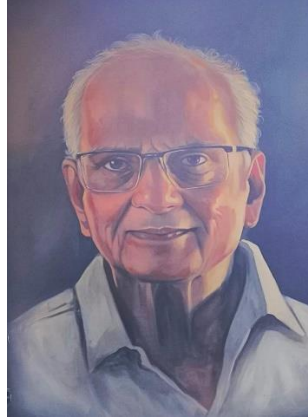
அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம் ANNA CENTENARY LIBRARY

DIRECTORATE OF PUBLIC LIBRARIES SCHOOL EDUCATION DEPARTMENT

https://www.annacentenarylibrary.org/pages/view/131.%20%E0%AE%87%E0%AE%A8%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%BF%E0%AE%B0%E0%AE%BE%20%E0%AE%AA%E0%AE%BE%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%9A%E0%AE%BE%E0%AE%B0%E0%AE%A4%E0%AE%BF_1930

செந்தமிழ்சிற்பிகள் இந்திரா பார்த்தசாரதி (1930)

அறிமுகம்

இந்திரா பார்த்தசாரதி (பிறப்பு: சூலை 10, 1930) தமிழகத்தின் கும்பகோணத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர் ஆவார். இந்தியாவின் உயரிய இலக்கிய விருதுகளில் ஒன்றான சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்ற தமிழ் எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். இவர் 40 ஆண்டு காலம் டெல்லி பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியாவார். இது தவிர போலந்து நாட்டில் வார்சா நகரில் அமைந்துள்ள வார்சா பல்கலைக்கழகத்தில் 'இந்தியத் தத்துவமும் பண்பாடும்' கற்பிக்கும் ஆசிரியராகவும் இருந்தார். 17 புதினங்கள், 6 சிறுகதைத் தொகுப்புகள் எனப் பல படைப்புக்கள் படைத்துள்ளார். சில நாடகங்களும் படைத்துள்ளார். சாகித்திய அகாதமி விருது தவிர தமிழக அரசு விருது, சரஸ்வதி சம்மான் போன்ற பல விருதுகளைப் பெற்றவர்.

கல்வி

இந்திரா பார்த்தசாரதி கும்பகோணத்தில் தன்னுடைய பள்ளிப் படிப்பை நிறைவுசெய்தார். அப்பள்ளியில் ஆங்கில ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய எழுத்தாளர் தி. ஜானகிராமனிடம் இவர் பயின்றார்.

பணி

தில்லி பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறையில் 1960ஆம் ஆண்டு முதல் பணியாற்றி வந்தார். பின்னர் பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ள சங்கர்தாஸ் சுவாமிகள் நாடகப் பள்ளியில் நிகழ்கலைத் துறைத் தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்றார்.

விருதுகள்

1977ல் குருதிப்புனல் என்னும் புதினத்திற்கு இந்திய சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்றார். பாரதீய பாஷா பரிஷத், பத்ம ஸ்ரீ விருது (2010), சரஸ்வதி சம்மான்.

படைப்புகள்

இவர் முதலில் ஆனந்த விகடன் போன்ற கிழமை இதழ்களில் (வார இதழ்களில்) எழுதத்தொடங்கினார். பின்னர் தீபம், கல்கி, கணையாழி ஆகிய இதழ்களில் எழுதிவந்தார். 'மழை' நாடகம் இவர் படைத்த முதல் நாடகம் ஆகும். நிலம் என்னும் நல்லாள் எனும் தலைப்பில் நாவலாக எழுதிப் பின்னர் நண்பர் ஒருவர் நாடகமாக எழுதச்சொன்னதால் நாடகமாக எழுதினார். பிற்காலத்தில் இவர் எழுதிய "நந்தன் கதை", ராமானுஜர், ஓளரங்கசீப் என்னும் நாடங்களும், "ஏசுவின் தோழர்கள்" போன்ற படைப்புகளும் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றன.

இந்திரா பார்த்தசாரதி தனது 15-ஆவது வயதில், தன்னுடைய முதல் சிறுகதையை எழுதியதாக விகடனுக்கு அளித்த ஒரு பேட்டியில் நினைவு கூர்ந்திருக்கிறார். அக்ரஹாரத்தில் பெருகியிருந்த இளம் விதவைகளைப் பற்றிய கதை அது. முதன் முதலாக பிரசுரிக்கப்பட்ட

சிறுகதை 'மனித எந்திரம்'. 1964-ல் ஆனந்த விகடன் பத்திரிக்கையில் முத்திரைக் கதையாக வெளியானது.

நாவல்கள்

இந்திரா பார்த்தசாரதியின் முதல் நாவல் 'காலவெள்ளம்' 1968-ல் வெளியானது. பல்வேறு தரப்பட்ட குண வார்ப்புகளைக் கொண்ட கதாபாத்திரங்களை உருவாக்கி, அவற்றிற்கிடையே உள்ள ஊடாட்டங்களை, முரண்களை, ஒத்திசைவைச் சித்தரிப்பதின் வழியாக நாவலின் தரிசனத்தை வாசகர்களுக்கு உணர்த்துவதை இவருடைய முதல் நாவல் தொடங்கி எல்லாப் படைப்புகளிலும் காணமுடியும். இந்திரா பார்த்தசாரதி டெல்லியில் குடியேறிய பின் அங்குள்ள அரசியல் சூழலை பகடியாக சித்தரித்து எழுதிய சுதந்திர பூமி, தந்திர பூமி ஆகிய நாவல்கள் அவருக்கு புகழ்தேடித் தந்தவை.

குருதிப்புனல்

இந்திரா பார்த்தசாரதியின் சுயசரிதை நாவலான வேர்ப்பற்று இ.பா.வை ஒரு மாணவராகவும், இலக்கியவாதியாகவும் மிகவும் நெருங்கி அணுக உதவும் படைப்பு.

கீழ்வெண்மணி என்ற தஞ்சையில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் நடந்த சாதியப் படுகொலைகளை முற்றிலும் புதிய கோணத்தில் அணுகிய இவருடைய குருதிப்புனல் என்னும் நாவலுக்கு சாகித்ய அகாடமி விருது வழங்கப்பட்டது. வர்க்கப் பண்புகளை வெறும் புறவய காரணியான பொருளாதாரம் மட்டுமே நிர்ணயிப்பதில்லை; பண்பாடு, தொன்மம் போன்ற அகவயக் காரணிகளும் முக்கியப் பங்கு வகிப்பதை இந்நாவல் விவாதித்தது.

நாடகங்கள்

நாடகங்கள் மேல் தமிழ் இலக்கியவாதிகள் நம்பிக்கையற்று இருந்த போது அந்த படைப்பு வடிவத்தினால் ஈர்க்கப்பட்டவர் இ.பா. இ.பா.வின் முதல் நாடகம் 'மழை'. பல்வேறு எதிர்ப்புக்களுக்கிடையே டில்லியில் இருந்த தஷிண பாரத நாடக

சங்கத்தைச் சேர்ந்த பாரதி மணி என்பவரால் இந்நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டது. இந்த ஊக்கத்தினால் தொடர்ந்து நாடகங்கள் எழுத ஆரம்பித்தார். போர்வை போர்த்திய உடல்கள் இந்திரா பார்த்தசாரதியின் நாடகங்களில் முதன்மையானது. இது இருத்தலியல் பார்வையை முன்வைக்கும் நாடகம். அவசரநிலைக் காலத்துப் பின்னணியில் வெளிவந்தமையால் இந்நாடகம் பெரிதும் விவாதிக்கப்பட்டது

டில்லியில் அப்போதிருந்த Enact பத்திரிக்கை இந்திரா பார்த்தசாரதியின் பெரும்பாலான நாடகங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்ததால், டில்லியில் நாவலாசிரியர் என்பதை விட நாடக ஆசிரியராகவே அறியப்பட்டார். இந்திரா பார்த்தசாரதி எழுதிய ஒளரங்கசீப் மற்றும் ராமாநுஜர் போன்ற வரலாற்று நாடகங்கள் புகழ்பெற்றவை.

டில்லி பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் பேராசிரியராக இருந்து ஓய்வு பெற்ற பிறகு, பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகத்தில் நாடகப் பேராசிரியராக பொறுப்பேற்று அங்கே நாடகத்துறை ஒன்று உருவாகக் காரணமாக இருந்தார்.

இந்திரா பார்த்தசாரதி எழுதிய ராமாநுஜர் நாடகத்துக்கு 'சரஸ்வதி சம்மான்' விருது வழங்கப்பட்டது.

படைப்புகள்

சிறுகதைகள்

நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். பல்வேறு பதிப்பகத்தாரால், பல்வேறு தொகுப்புகளாக இவை வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

நாசகாரக்கும்பல்

மனித தெய்வங்கள்

முத்துக்கள் பத்து

இந்திரா பார்த்தசாரதி சிறுகதைகள் இரண்டு தொகுதிகள்

நாவல்கள்

கால வெள்ளம் (1968)

ஆகாசத் தாமரை

மாயமான் வேட்டை

தந்திர பூமி

திரைகளுக்கு அப்பால்

சத்திய சோதனை

குருதிப்புனல்

கிருஷ்ணா கிருஷ்ணா

வேதபுரத்து வியாபாரிகள்

சுதந்திர பூமி

ஹெலிகாப்டர்கள் கீழே இறங்கிவிட்டன

காலவெள்ளம்

வேர்ப்பற்று

வெந்து தணிந்த காடுகள்

அக்னி

தீவுகள்

ஏசுவின் தோழர்கள்

நிலம் என்னும் நல்லாள் (மழை என்ற நாடகத்தின் மூலக்கதை)

உச்சி வெயில்

நாடகங்கள்

மழை (மூலக்கதை: நிலம் என்னும் நல்லாள் நாவல்)

போர்வை போர்த்திய உடல்கள்

கால யந்திரங்கள்

நந்தன் கதை

கொங்கைத் தீ

ஒளரங்கசீப்

ராமாநுஜர்

இறுதி ஆட்டம்

சூறாவளி

பசி

கோயில்

தர்மம்

நட்டக்கல்

புனரபி ஜனனம், புனரபி மரணம்

வீடு

மொழிபெயர்ப்புகள்

இந்திரா பார்த்தசாரதி எழுதிய இறுதி ஆட்டம் மற்றும் சூறாவளி

எனும் நாடகங்கள் முறையே ஷேக்ஸ்பியரின் King Lear மற்றும்

The Tempest எனும் நாடகங்களின் தழுவலாகும்.

மொழிபெயர்க்கப்பட்ட படைப்புகள்

இவருடைய பெரும்பாலான நாடகங்கள் டில்லியில் இயங்கி வந்த
Enact பத்திரிக்கையால் ஆங்கிலத்தில்
மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. நாடகங்களுக்காகவே நடத்தப்பட்ட
இப்பத்திரிக்கையை நடத்தியவரின் பெயர் ராஜேந்திரபால்.

பின்வரும் நாவல்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன.

கிருஷ்ணா கிருஷ்ணா - இ.பா. வே மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்.

குருதிப்புனல் - 'River of Blood' என க.நா.சு

திரைகளுக்கு அப்பால் - 'Through the veils' என லட்சுமி
கண்ணன்

இந்திரா பார்த்தசாரதியின் புலம் இல்லாத நாவலும் கலையாகாத விமர்சனமும்

சு.வேணு கோபால்

இந்திரா பார்த்தசாரதியின் படைப்புலகக் களங்களைப்
பொதுவாக மூன்று பிரிவுகளில் அடக்கலாம். தஞ்சை பகுதி
சார்ந்து, தில்லிபுலம் சார்ந்து, மேல்நாடு சார்ந்து எழுதப்பட்ட
படைப்புகள் அவருடையவை. குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டும்
என்றால் தில்லி, கும்பகோணம் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட
படைப்புகள் அதிகம். பின்னணி என்று சொல்வதைவிட
தோராயமான இடப்பின்னணி என்றுதான் சொல்ல
வேண்டியிருக்கிறது. கதை எங்கே நடக்கிறது என்பதற்குக்
கதை மயிலாடுதுறையில் நடக்கிறது என்று பெயர்களை
வைத்து சொல்லிக் கொள்ளும்படியான பின்னணி என்று கூடச்
சொல்லலாம்.

‘நாசகாரக் கும்பல்’, ‘ஒரு கப் காப்பி’, ‘பதி பசி பாசம்’
‘தொலைவு’, ‘பயணம்’, ‘குதுப்மினாரும் ஒரு குழந்தையின்
புன்னகையும்’ போன்ற அவரின் குறிப்பிடத்தக்க
சிறுகதைகளில் கதை நிகழ்கின்ற இடங்களாக ஓரிருவரிகளில்
கும்பகோணமோ தில்லியோ தெரியவரும். அதற்கு மேல்
அந்த இடங்கள் மங்கி மறைந்து கதையின் பிரச்சனை மட்டுமே
தலைதூக்கி நிற்கும். ‘நாசகாரக் கும்பல்’, ‘ஒரு கப் காப்பி’,
‘பதி பசி பாசம்’ கதைகள் கும்பகோணத்தில்தான்
நடக்கின்றன. கும்பகோணம் என்ற வார்த்தைக்குப் பதிலாக
மதுரை என்று போட்டாலும் சிறு குந்தகம் கூட நேராது.
ஆனால் தி.ஜானகிராமனின் ‘வீடும் வெளியும்’ சிறுகதையைக்
காவேரிக்கரையிலிருந்து தூக்கி மதுரையில் வைத்து விட
முடியாது. காவேரி ஆற்றின் சலசலப்பு, ரீங்காரம், ஆற்று
மணல்வெளி, நெல்வயல், பட்சிகளின் குரல் என பல்வேறு புற
உலகின் நாளங்களைக் கதையிலிருந்து பிரித்துவிட முடியாது.
நெய்தல் திணைக் கதையென்றால் உப்பங்காற்றும்
மீன்நாற்றமும் கடல் அலையும் இல்லாமல் இருக்குமா?
இல்லாமல் இருப்பது நெய்தல்கதை ஆகுமா?

இ.பா.வின் சிறுகதைகளைப் பொறுத்தவரை ஒரு சிக்கல்
அல்லது ஒரு நிகழ்வு நடக்கும் போது அது சார்ந்து கடந்து
செல்லும் மனிதர்களிடம் பொய்மைகள் எப்படியெல்லாம்
வெளிப்படுகின்றன என்பதைச் சொல்வதாகப் பெரும்பாலும்
அமைகின்றன. பேருந்தால் கால் நசுக்கப்பட்ட
ஏழைச்சிறுவனை மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு
செல்லும் போது பக்கத்துவீட்டார், நடத்துநர், ஓட்டுநர்,
முதலாளி, நர்ஸ் என பலர் தங்களை எப்படி வெளிப்படுத்திக்

கொள்கிறார்கள் என்பதை; சரியாகப் படிக்காமல் வைதிக
சடங்குகளுக்குத் துணையாகச் சென்று பிழைப்பு
நடத்துகிறவனை, வீட்டாரும், உறவுகளும் நடத்தும்விதம்;
இந்த வேசத்தை உண்மை என நம்பும் பழைய நண்பன்
பார்க்கும் விதம்; இறந்தவரை எடுத்துச்சென்று
எரியூட்டுவதற்கு மருத்துவமனை, மயானம் வரும்
மனிதர்களின் கோணல் புத்திகள்; ஆட்டோ ஏறி வீடு
வரமுடியாத ஏழை தந்தையின் விமர்சனங்கள், என்பதாக
இவரின் கதைகளின் பார்வை புறமனிதர்கள் மீதே
விழுகின்றன. இவையெல்லாம் ஒரு சாதாரண மனிதனுக்கு
நேரக்கூடிய எளிய அனுபவங்கள்தான். இதைத்தான்
கதையுலகிற்குள் கொண்டு வருகிறார். வாசகன் அறியாத ஒரு
புதிய அனுபவத்தை வென்றெடுப்பதில்லை இவரின் கதைகள்.

இரண்டாவதாகப் பிரச்சனையை அறிவார்த்த தளத்தில்
இடையிடையே வியாக்கியானம் செய்து விளக்குவது இவரின்
கதை கூறலாக இருக்கிறது. இந்த வியாக்கியானங்கள் பல
சமயங்களில் கட்டுரைநடையில் இருக்கின்றன. பிரச்சனையின்
கோலங்களை அனுபவமாக மாற்றுவதற்குப் பதிலாக
அறிதலாக எழுதிச்செல்கிறார். அதில் படித்த கோட்பாடுகளை
தமிழ்மாந்தர்களின் செயல்பாடுகளுக்குத் தத்துவவீக்கமாக
ஆசிரியர் எழுதிவிடுகிறார். தமிழ்வாழ்க்கை சார்ந்த அனுபவம்
ஒரு சிந்தனையாக வடிவம் கொள்ளவில்லை.

இந்திரா பார்த்தசாரதி தமிழ் இலக்கியம் கற்ற
தமிழ்ப்பேராசிரியர் என்றாலும் அவரின் படைப்புகளில்
சங்கதிணையிலக்கியச் சாரம் இறங்கவில்லை. தமிழ்
இலக்கியம் படிக்காத தஞ்சைமாவட்டத்து

கு.ப.ராஜகோபாலன், தி.ஜானகிராமன் எழுத்துக்களில்தான் தஞ்சைநிலம் உயிரோட்டமாக உயிர் பெறுகிறது.

இ.பா. 'காலவெள்ளம்' என்ற நாவல் தொடங்கி 'கிருஷ்ணா கிருஷ்ணா' வரை பதினேழு நாவல்கள் எழுதியிருக்கிறார். இந்த நாவல்களில் நிலம் ஒரு தோராயமான வார்த்தைகளால் தொட்டுக் காட்டப்படுகிறது. நிலக்காட்சி துல்லியத்தன்மை பெறுவதில்லை. இந்திரா பார்த்தசாரதி எழுதிய நாவல்களில் முக்கியமானதாகக் கருதப்படும் 'வேர்பற்று' நாவலின் கதை கும்பகோணத்திலும், சிதம்பரத்திலும் நடக்கிறது. பார்த்தசாரதி இளமைக்காலத்தில் வாழ்ந்த, படித்த இடங்கள் இவை. ஒருவகையில் அவரது சுயசரிதைக்கு நெருக்கமானதும்கூட இந்நாவலை முன்வைத்து தஞ்சை பிரதேசத்து வாழ்க்கை எவ்விதம் காட்டப்படுகிறது என்று ஆராயலாம்.

'வேர்பற்று' என்ற நாவலின் கதை கல்லூரியில் படிக்கும் கேசவன் என்ற ஐயங்கார் இளைஞனைச் சுற்றி இயங்குகிறது. அவன் கும்பகோணம் கல்லூரியில் தமிழ் இளங்கலையும், சிதரம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைத் தமிழ் இலக்கியமும் படித்து வெளியேறி வேலைக்குச் செல்கிறான். இக்காலகட்டத்தில் (1946 - 1952) குடும்பத்திலும் கல்லூரியிலும் முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட ஐயங்கார் இளைஞன் எதிர்கொண்ட வாழ்க்கை நிகழ்வுகளை விமர்சன கண்ணோட்டத்தில் சொல்லிச் செல்கிறார். சுருக்கமாக இப்படிச் சொல்லலாம். ஐயங்கார் குடும்பவாழ்க்கை அமைப்பில் இருக்கும்

தில்லாவறித்தனங்களை, கல்லூரி வாழ்க்கையில் காணநேரும்
பொய்முகங்களை வெளிப்படையாக முன்வைக்கிற நாவல்
என்று சொல்லலாம். ஆனால் இந்தப் பிரச்சனைகள் மானிட
உள்ளத்தை உலுக்கும் பிரச்சனைகள் அல்ல. அல்லது உலுக்கும்
பிரச்சனைகளாக உருக்கொள்ளவில்லை. மோசமான
மனிதர்கள் மத்தியில் மிக மிக சொற்பமான நல்லவர்களே
இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லவும் வருகிறது. குடும்ப
அமைப்பில் கேசவனின் அப்பா நடாதூர் ஸ்ரீவத்ஸன்,
கல்விச்சூழலில் சுப்ரமணிய ஐயர், வைப்பாட்டிற்குப் பிறந்த
ஒரு பெண். அவ்வளவுதான்.

வேர்ப்பற்று நாவலின் முன் அட்டையில் 'சாதியத்துக்கு
எதிரான ஓர் இளைஞனின் மனப்போராட்டம்' இந்நாவல்
என்றும், பின் அட்டையில் 'சாதிகளற்ற சமுதாயமே அவனது
கனவு உலகம். ஆனால் இறுதிவரையில் அவனது கனவு.
கனவாகவே இருந்து வருகிறது' என்ற குறிப்புடன் கிழக்குப்
பதிப்பகம் மறுபதிப்பாக வெளியிட்டிருக்கிறது.

நாவலில் அங்கங்கே கேசவனை முற்போக்கு எண்ணம்
கொண்டவன் என்றும், மார்க்சிஸ்ட் என்றும் சொல்கின்றனர்.
அப்படி பார்த்தசாரதி சொல்ல வைக்கிறார். கேசவன் தன்
கல்லூரி நாட்களில் இரண்டு பொது நிகழ்வுகளில் கலந்து
கொள்கிறான். தாத்தாவின் சிரார்த்த நாளன்று அதில் கலந்து
கொள்ளாமல் அப்பாவை எதிர்த்து மார்க்சிஸ்ட் கட்சி
தலைவர்கள் கலந்துகொள்ளும் மாநாட்டிற்கு வரவேற்புரை
தருகிறான் (இரண்டு நிகழ்வுகளும் ஒரே நாளில்
அமைந்துவிட்டதால்) மணலி கந்தசாமி, சேலம் தாமோதரன்,

பாலதண்டாயுதம் முதலிய மூவர் ரயிலில் இரண்டாம் வகுப்பில் வருகின்றனர். மோகன் முதல் வகுப்பு கிடைக்காததால் காரில் தாமதமாக வருகிறார். பாலதண்டாயுதம் மாணவர்களிடம் தோழமையுடன் பழகுகிறார். மாணவர்கள் ஏற்பாடு செய்த உணவை சேர்ந்து சாப்பிடுகிறார்கள். மோகன் மதிய உணவிற்கு அவருடன் இங்கிலாந்தில் படித்த நண்பர் வீட்டிற்குப் போய்விடுகிறார். இது கேசவனைப் பாதிக்கிறது. இந்த சாதாரண சம்பவத்திற்காக கேசவன் கட்சி பணியிலிருந்து மதியத்திற்கு மேல் ஒதுங்கிக்கொள்கிறான். கேசவனின் செயல் மாநாட்டிற்கு வரவேற்புரை வழங்கியது மட்டும்தான். இந்தப் புரட்சியும் மோகன் எளியவர்களுடன் சேர்ந்து சாப்பிடாமல் வசதியான நண்பர் வீட்டிற்குப் போய்விட்டார் என்ற காரணத்தால் பாதியில் முறிகிறது. கம்யூனிச இயக்கம் சார்ந்து இந்நிகழ்விற்கு முன்னும் பின்னும் கேசவன் வேறு எந்த துரும்பைக்கூடத் தொட்டதில்லை. அது இருக்கட்டும். நாவலில் ஒரு ஏழையானவனிடம் கூட கேசவனுக்கு நட்பு இல்லை. அப்படியான உலகமே இல்லை.

அடுத்து, சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெண்கள் விடுதிபக்கம் மாணவர்கள் வரும் பாதையை மறித்து சுவர் எழுப்பிவிடுகிறார் பகுத்தறிவு வழியில் வந்த துணைவேந்தர். இதற்கு முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட மாணவர்கள் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கின்றனர். இந்த எதிர்ப்புக் குழுவினருடன் கேசவனும் சேருகிறான். இந்தப் பிரச்சனையை முன்னிட்டு வரலாற்றுத்துறை பேராசிரியர் நல்லமுத்துவை திராவிட இயக்க மாணவர்கள், வெளியாட்கள் அடித்துவிட்டதாக செய்தியும் வருகிறது. இந்த இரு

பிரச்சனையை துணைவேந்தரிடம் முற்போக்கு மாணவர்கள்
கொண்டு செல்கின்றனர். இவர்களது பேச்சை அவர்
பொருட்படுத்தாமல் வளர்ப்பு நாய்களைத் தடவுகிறார்.
மாணவர்கள் கொண்டு வந்த பிரச்சனையைப் பிசுபிசுக்க
வைக்க பல்கலைக்கழகத்தை இழுத்து மூடுகிறார். திராவிட
கட்சி சார்பான துணைவேந்தரை ஒரு குண்டராகவே
காட்டுகிறார். 1950-லேயே தி.க. அராஜகம்
பல்கலைக்கழகங்களில் ஊடுருவிவிட்டது என்று
சொல்லவருகிறார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில்
கேசவன் ஈடுபட்ட பொதுப்பிரச்சனை இது. நாவல் முழுக்க
கேசவன் காம்ரேட் என்ற சொல்லால் உயர்த்தப்படுகிறான்.
எல்லோரும் மன்னிப்புக் கடிதம் கொடுத்து
பல்கலைக்கழகத்திற்குத் திரும்புவதுபோல கேசவனும்
வேறுவழியில்லாமல் மன்னிப்பு கடிதம் கொடுத்து படிப்பைத்
தொடர்கிறான்.

வைணவ சடங்காசாரங்களை அக்கறையுடன் கடைபிடிக்கிற
நேர்மையான ஒரு குடும்பப் பின்னணியிலிருந்து வந்தவன்
கேசவன். அவனுடைய அப்பா மரபு வழி வந்தவர் என்றாலும்
பிராமணர்களின் பொய்பித்தலாட்டங்களை, நிலவுடைமை
பிராமணர்களின் சல்லாபங்களை, ஒழுக்கக்கேட்டை
எதிர்ப்பவர். மனிதாபிமானம் உடையவர். அவர் மரபில்
நின்றபடி உயர்ந்த மனிதத்துவத்தை மீட்டியெடுப்பவராக
இருக்கிறார். உண்மையில் இந்த நாவலில் இயல்புக்கத்துடன்
எழுந்து வந்த சரியான பாத்திரம் கேசவனின் அப்பா
ஸ்ரீவத்ஸன்தான். அவர் குறித்துப் பின்னால் பார்க்கலாம்.

ஆனால் முற்போக்கு, காம்ரேட் என்ற அடையாளங்களுடன்
வரும் கேசவன் சாதியத்துக்கு எதிரான ஒரு கலகக்காரன்
அல்ல. அப்படி அட்டையில் குறிக்கப்படுகிறது.
ராமானுஜரைப்போல கல்லூரி நாட்களில் தனித்த
புரட்சியேதும் செய்யவில்லை. அல்லது கும்பகோண
அக்கிரகாரத்திற்குள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களைக் கேசவன்
அழைத்தும் வரவில்லை. அல்லது கும்பகோணத்தில்
சாதியத்திற்கு எதிராக நடந்த போராட்டங்களில் அவன் கலந்து
கொண்டதாகவும் இல்லை. ஒன்றே ஒன்று செய்கிறான்
கல்லூரிக்குப் போகும்போது பூணூலை கழற்றி
ஒளித்துவைத்து விட்டுச் செல்கிறான்.

இந்திரா பார்த்தசாரதி வைணவத்தில் தோய்ந்தவர். தமிழ்
வைணவம் வடகலை ஆரியமரபையும், தென்கலை திராவிட
மரபையும் இணைத்து வளர்ந்தது; எழுந்தது என்பது ஒரு எளிய
வரலாறு. 'தமிழ் இலக்கியத்தில் வைணவம்' என்ற பொருளில்
ஆராய்ச்சி பட்டம் பெற்றவர் இந்திரா பார்த்தசாரதி.
வர்ணாசிரம தர்மத்தை வற்புறுத்திய வடகலையில்தான்
கேசவன் நிற்கிறான். சாதியை மறுதலித்த மானிட
ஒற்றுமையைப் பேணிய, ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்
என்பதை முன்னெடுத்த தென்கலை வைணவத்திற்குக் கேசவன்
நாவலில் வந்திருந்தாலே போதும். அவன் உண்மையான
புரட்சிவாதியாக மாறியிருக்கலாம். பூணூலைக் கழற்றிவைக்க
வேண்டிகூட வந்திருக்காது, பசவண்ணார் சாதியற்ற சமுதாயம்
காண எல்லா உதிரிசாதிகளையும் ஒன்றிணைத்து வீரசைவம்
கண்டதுபோல வைணவத்தில் நம்மாழ்வார் தென்படுகிறார்.
தென்கலை வைணவரான நம்மாழ்வாரின் பாசுரங்கள்

அத்தகையத் தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன.
நம்மாழ்வாரின் பாசுரங்களுக்கு உரை கண்ட அழகிய
மணவாள நாயனார் 'ஆசாரிய ஹிருதயம்' எழுதுகிறார். அதில்
முழுக்க முழுக்க வடகலை வைணவத்தை மறுத்து தென்கலை
வைணவத்தின் சாதிமதபேதமற்ற சமத்துவக் கொள்கை
மேலோங்கி இருப்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறார். அழகிய
மணவாள நாயனார் பிராமணராக இருந்தும் நம்மாழ்வாரின்
தென்கலை வைணவமே உயர்ந்தது; சாலச்சிறந்தது எனப்
போற்றுகிறார். எனவே பிராமணரான அழகிய மணவாள
நாயனார் உண்மையான புரட்சிவாதியாகிறார். கேசவன்
கல்லூரிக்குச் செல்லும்போது பூணூலைக் கழற்றிவைத்து
விட்டுச் செல்கிறான். வீட்டிற்கு வந்ததும் போட்டுக்
கொள்கிறான். இவ்விடத்தில் வள்ளலார், நாராயணகுரு
பழையதடத்தை தூக்கியெறிந்து புதிய பக்தி இயக்கத்தை
உண்டாக்கியது நினைவிற்கு வருகிறது. அங்கும் இங்கும் அவன்
நேசத்தைக் காட்ட இப்படி செய்கிறான் என்றே
எடுத்துக்கொள்வோம். வைணவத்தை ஆழ்ந்துகற்ற இ.பா.
ஆசாரியஹிருதயம் சாதி, மத, நிற பேதங்களுக்கு
அப்பாற்பட்ட சமத்துவக் கொள்கையை வற்புறுத்துகிற உரை
நூல் என்று தெரிந்திருந்தும் அது பற்றிய பார்வையை
நாவலுக்குள் விவரிக்காமல் இ.பா.மறைத்துவிட்டு வடகலை
வைணவ கேசவனைச் சாதிகடந்தவன் என்று கட்டமைக்கப்
பார்ப்பதுதான் ஏமாற்றுத்தனம். உண்மையில் சாதியை
கேசவன் கடக்கவில்லை. சாதியின் இறுக்கத்தை, பின்னலை
உணர்கிறான். அதுவும் திராவிட கட்சி எழுச்சியின் காரணமாக,
வீட்டிற்குள் அல்ல வெளியில். ஆனால் இ.பா. இந்த விதத்தில்
காட்டவில்லை. பிராமணர்களின் ஒழுக்ககேடுகள் பிடிக்காமல்

பிராமண ஆசாரங்களைக் கடைப்பிடிக்க மறுப்பதுபோல
காட்டுகிறார்.

வேர்பற்று நாவலின் அட்டையில் எடுத்துரைக்கப்படும்
சாதியைக் கடக்க முயன்றவன் என்ற வாசகமானது வடகலை
வைணவத்து கேசவனுக்குப் பொருத்தமாகப்படவில்லை.
இந்த நாவலை இ.பா. எழுதும்போது வயது 60. மாணவர்
அல்ல. தமிழ் வைணவத்தை அறிந்தவர். அறிந்திருந்தும்
கேசவனை காம்ரேட், முற்போக்கு என்று காட்டி பூணூலை
மட்டுமே கழற்றிவைக்கிற பையனாகக் காட்டிவிட்டார்
வைணவ குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்த கேசவனுக்குத்
தென்கலை என்பது என்னவென்று தெரியாமலா இருக்கும்!
தென்கலை வைணவம் மறைக்கப்பட்டு எழுதப்பட்ட நாவல்
'வேர்பற்று'. தெளிவாகத்தான் வடகலையில் வேருன்றி
நிற்கிறார் என்றும் சொல்லலாம். பொதுவாக 'ஆசாரிய
ஹிருதயம்' உரை நூலின் சிறப்பு குறித்து வடகலையினர் 'மூச்'
விடுவதே இல்லை. ஆனால் 'கிருஷ்ணா கிருஷ்ணா' நாவலில்
வைணவத்தில் உன்னதத்தை (தென்கலை)

இ.பா. வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். ஏனெனில் அது நிகழ்கால
பிராமணர்களின் வாழ்க்கையைச் சொல்லும் நாவல் அல்ல.
ஆயர்குலத்தின் வழிவந்த கண்ணனின் உலகம் என்பதால்
சாத்தியமாகியிருக்கிறது. புராணிய கதையை
மாற்றுக்கோணத்தில் காணமுற்பட்ட நாவல். வேர்பற்று
நாவலின் துவக்கத்தில் திருவாய்மொழியில் புறநடை எனக்
கருதப்படும் இறைவாழ்த்தான தனியன் பாடலைப்
பாடுகிறார். சமத்துவத்தை வற்புறுத்தும் பாடலைப்
பாடவில்லை. கேசவனின் அப்பா துயில் எழுப்புகிறார்.

நாவலின் இறுதியில் பெருமாள் திருமொழி தமிழ்பாசரம் சொல்லி வேலையைப் பிடிக்கிறார்.

வடகலை வைணவராயினும் கேசவனின் அப்பா நடாதூர் ஸ்ரீவத்ஸன் ஒரு மனிதராக நேர்மையானவர். சடங்குகளை மதித்தாலும் பொய்மைகளுக்கு எதிரானவர். கேசவன் தமிழ் படிப்பதில் அவருக்கு விருப்பம் இல்லை என்றாலும் அவனுடைய தேர்வில் பெரிய நெருக்கடியை அவர் தருவதில்லை. கேசவனின் சித்தப்பா பெண்பித்தன். ஊர் ஊருக்கு வைப்பாட்டிகளை வைத்து நாசமானவர். அவர் ஒரு வைப்பாட்டி வீட்டில் இறந்துவிடுகிறார். நல்ல காரியம் செய்ய யாரும் முன்வராதபோது கேசவனின் அப்பா நடாதூர் முன்நின்று செய்கிறார். ஊர் எதிர்ப்பையும், கேலிப்பேச்சையும் மீறி பூணூல் போடாமல் காரியம் செய்கிறார். கேசவனைக் கொள்ளிவைக்கச் செய்கிறார். இந்த சித்தப்பனின் வைப்பாட்டிக்குப் பிறந்த பெண் ஈமச்சடங்கிற்கான பெரிய தொகையைக் கேசவனின் அப்பாவிடம் தர முனைகிறபோது வாங்க மறுக்கிறார். 20 ஆயிரத்தை வங்கியில் போட்டு உன் மகன் உப்பிலிக்குப் பயன்படும்படி செய் என்கிறார். அது சித்தப்பா ஈமச்சடங்கிற்காக சேர்த்து வைத்த பணம் தான் என்று அவள் சொன்னபோதும் மறுத்துவிடுகிறார்.

அதேபோல கேசவனின் பெரியப்பா திருமணம் முடித்து குழந்தைகள் பிறந்த பின் ஒரு வெள்ளைக்காரி மீது காதல் கொண்டு வீட்டைவிட்டு ஓடிவிடுகிறார். பல்வேறு இடங்களில் அழைந்து திரிந்து சொத்துக்களை இழக்கிறார். அவரது குடும்பம் ஏழ்மையில் வாடி வளர்கிறது. ஆங்கில இலக்கியம் படித்த அவர் இறுதி காலத்தில் கோயிலில் பிச்சை எடுக்கிறார்.

இதனைக் கண்ட கேசவனின் அப்பா வீட்டிற்கு அழைத்துவந்து பராமரிக்கிறார். அவர் திண்ணையில் மௌனமாக அமர்ந்திருப்பதைப் பார்க்கும் ஊர் மக்கள் மகாஞானியாகப் பார்க்கின்றனர். இவரை வீட்டை விட்டுத் துரத்துங்கள், எங்களை ஏழ்மையில் வாடவிட்ட இவன் அப்பனா என்று சண்டையிட்ட பெரியப்பாவின் மகன் இவரை ஞானியாக ஊர்மக்கள் பார்ப்பதைக் கண்டதும் தன் வீட்டிற்குக் கொண்டுசெல்ல நினைக்கிறான். அவன் வக்கீல் வைத்து அழைத்தும் அவர் மறுக்கிறார். இவரை வைத்து காசு பார்க்கலாம் என்று துடிக்கிற மகனைத் தடுக்கிறார் கேசவனின் அப்பா. அவர் ஒரு மனிதர். ஞானியல்ல. இந்த பெய் புனைவுகளை அனுமதிக்கமாட்டேன் என்று காசுபார்க்க முயலும் கூட்டத்தை விரட்டியடிக்கிறார். இப்படி பல வகையில் வடகலை வைணவராக இருந்தும் பெய் சடங்குகளுக்கு, பித்தலாட்டங்களுக்கு இடங்கொடுக்காத மனிதராக உயர்ந்தபடி இருக்கிறார்.

கும்பகோணம் கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்தில் ஜானகி என்ற பெண் மீதும், சிதம்பரத்தில் படிக்கும் போது சுபத்திரா என்ற பெண் மீதும் காதல் கொள்கிறான் கேசவன். கண்டதும் காதல் போலத்தான். ஜானகி ஒரு முற்போக்கு குடும்பத்தில் இருந்து வந்தவள். (ஜானகியின் அண்ணனும் கம்யூனிஸ்ட் மோகனும் உடன்படித்தவர்கள்) அவள் ஆங்கிலமோகம் கொண்ட ஜெய்சந்திரனை வளைய வருவதைக் கண்டதும் இவன் ஏமாறுகிறான். கிருஷ்ணன் என்ற அறைத்தோழனின் உறவுக்காரியான சுபத்ரா ஒரு டாக்டர். ஒரு கருத்தரங்கிற்காக சிதம்பரம் வருகிறாள். கிருஷ்ணனுக்குப் பதிலாக கேசவன் கிருஷ்ணனாகப் போகிறான். பின் ஆள்மாறாட்டத்தைக்

கேசவனே சொல்லிவிடுகிறான். அவள் மீது காதல் கொள்கிறான். அவள் இவன் எழுதிய கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுதாமலேயே அமெரிக்கா போய்விடுகிறாள். வாழ்க்கை வெறுத்து புதுச்சேரி அரவிந்தர் ஆசிரமத்தில் சேர்ந்துவிட போகிறான்.

ஜானகி, சுபத்ரா இருவர் மீது கொண்ட காதல் ஆழமற்று விளையாட்டுத்தனமாக இருக்கிறது. இ.பா.என்ன சொல்ல வருகிறார் என்றால் பெண்கள் புத்திசாலிகள், விழிப்பானவர்கள், சொகுசான நவநாகரிகமான வாழ்க்கையைத் தேர்வு செய்பவர்கள் கேசவனைப்போன்ற தமிழ்ப்படிக்கும் மாணவனை ஒரு பொருட்டாக மதிக்கமாட்டார்கள் என்பதாகக் காட்டுகிறார். இரு பெண்களும் படித்தவர்கள், வசதியானவர்கள் இவனைப் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள். முக்கியமாக இந்த ஆண்களின் கன்னித்தன்மையைக்கூட வெகுளித்தனமானது என்றே காட்டுகிறார். கேசவன் போன்றோர்கள் அவர்களுக்குக் கோமாளிகளாகத் தெரிகின்றனர். இப்படியான பார்வை 1947, 49-ல் பெண்களிடம் உருவாகி இருக்குமா? சரி அப்படியே கூட வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் பெண் மீதான ஒரு மனிதனின் காதலாக இல்லை. படித்தப் பெண்கள் புத்திசாலிகள், காதல் உணர்வை பொருட்படுத்தாதவர்கள். கேசவன் போன்ற வெகுளிகள் காதலை வெளிப்படுத்தி, தலைகுனிவைச் சந்திப்பார்கள் என்ற தெளிவான கோட்டின்மீதே இவர்கள் வருகிறார்கள். ஆண்களின் இந்த அசட்டுத்தனங்களைக் கேலியோடு ரசித்து கடந்து விடுவார்கள் என்று சொல்ல வருகிறார். காதலை ரொம்ப ரொம்ப

மேலோட்டமான கூத்து என்றே நகர்த்துகிறார். சுபத்திரா மீதான காதல் தோல்வியைத் தாங்கமுடியாமல் அரவிந்தர் ஆசிரமத்தில் சேர ஓடுவதென்பது நம்பும்படியாக இல்லை. கேசவனின் மனவுணர்வுகள் அப்படியான தத்தளிப்புகளுக்குள் இறங்கவே இல்லை. அது மட்டும் அல்லாமல் சுபத்திராவுடனான பழக்கம் ஒன்றரை நாள்தான். அரவிந்தர் ஆசிரமத்திற்கு ஓடவைப்பதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. இம்மாதிரியான ஆசிரமம் என்பது கோடஸ்வரர்கள் பணத்தைக் கொட்டித் தங்கும் கூடாரம். கேசவன் போன்ற சாதாரண பையன் அங்கு தங்க இடம் இல்லை என்பதை விமர்சிக்க ஆசிரமத்திற்கு ஓடவைக்கிறார்.

ஒரு பெண்ணுடன் பழகிய இரண்டு மூன்று நாட்களிலேயே காதல் கொள்வதும் ஏமாறுவதும், நட்பை முட்டாள்தனமாகக் காதல் என்று புரிந்துகொள்வதும் அபத்தம் என்று சொல்லவருகிறார். ஆனால் கேசவன் மார்க்சியம் படித்தவன். மார்க்சியம் குறித்து வந்த புது புது புத்தகங்களைத் தேடிப் படித்தவன். டி.எஸ்.எலியட், தாமஸ்மன், சேக்ஸ்பியர், டால்ஸ்டாய் படித்துவிட்டு விவாதிப்பவன். (டி.எஸ்.எலியட்டின் அந்த ஒரு வரி ப்ரிலியண்டான வரி என்பான் உரையாடலில்) பொய்சடங்குகளை விமர்சிப்பவன். அவன் ஒன்றரைநாள் காதலில் விழுந்து ஏங்குவானா? பாத்திரவார்ப்பிற்குப் பொருத்தப்படாக இல்லை. அது மட்டுமல்லாமல் காதலை இ.பா. ஒரு தியரியாகத்தான் பார்க்கிறார். சுபத்திராவிற்கு இவன் மீது காதல் இல்லை என்பதை 'UNSPOILED MOTHER'S VIRGIN BOY' என்று அவள் சொன்னதாக வருகிறது. இம்மாதிரி மேற்கோள் தொடர்

எல்லாம் பிராய்டின் மூலத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டது. சுபத்திராவிடமிருந்து அல்ல. மட்டுமல்லாமல் கேசவனைக் கற்புக்கரசன் என்று சொல்வதில் உள்ளூர ஒரு பிரியம் இ.பா.விற்கு இருக்கிறது. காதலைக் காதலாகப் பார்க்கிற மனம் இல்லாமல் விமர்சன கண்கொண்டு பார்த்தால் அப்பகுதி காதலாக இருக்காது. கன்றாவியாக இருக்கும்.

ஐயங்கார் வீட்டுப் பையனான கேசவன் சமஸ்கிருதமோ, கணிதமோ, ஆங்கிலமோ படிக்காமல் தமிழ் இலக்கியத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துப் படிக்கிறான். இந்தத் தேர்வை படித்து முடிக்கும்வரை அவன் குடும்பத்தினர், சுற்றத்தினர் எதிர்க்கின்றனர். விமர்சிக்கின்றனர். மறுபக்கம் திராவிட கட்சி அனுதாபிகளான ஆசிரியர்கள், அரசியல்வாதிகள் (துணைவேந்தர் உட்பட) இவன் எதற்குத் தமிழ்ப்படித்தான் / படிக்கிறான் என்று வெறுக்கின்றனர். தமிழ் இலக்கிய உலகில் நுழைய இவனுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது என்று கடுகடுக்கின்றனர். இரண்டு பக்கமிருந்து வந்துவிழும் விமர்சனங்களை, காயங்களை ஏற்றபடி அவன் தமிழ்ப்படித்து முடிக்கிறான். இதுதான் நாவலில் வலுவான பகுதியாக உண்மையான நெருக்கடியை எதிர்கொண்டதாக இருக்கிறது என்றாலும் அவன் தமிழ்ப்படிப்பதைக் குடும்பத்தினர் எதிர்ப்பதில் உள்ள உண்மை அளவு பிராமணர் அல்லாதவர் அவ்வளவு வெறுத்திருப்பார்களா என்பது எனக்கு சந்தேகமாக இருக்கிறது. இ.பா.பிராமணர் அல்லாதவர்கள் அப்படி வெறுத்ததாகப் பாவிக்கிறார். ஒரு பலியை அவர்கள் மீது போட்டுக்கொண்டு ஒரு திருப்தியை நாடுகிறார். திராவிட & ஆரியப்பகை உச்சம்பெற்ற அறுபதுகளின் பின்புகூட பிராமண

மாணவன் தமிழ்ப்படிப்பதை வெறுத்ததாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. பிராமணத்துவத்திற்கு எதிரான & மாற்றான சிந்தனைபோக்கு உள்ள இலக்கியச் சான்றுகளை மறைத்தார்கள் என்ற கோவம்தான் இருந்திருக்கிறது. இருக்கிறது.

பல்வேறு இடங்களில் நிலவுடமை சார்ந்த ஐயங்கார்களின் வைப்பாட்டி உலகத்தைத் தொடர்ந்து விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்துகிறார். கோயில் சொத்துக்களைத் தின்னுகிற, பொய்கணக்குச் சொல்லி பிழைக்கிற, துலுக்கனுக்குக் கூட்டிக்கொடுத்து பிழைக்கிற, பொய் சொல்லுகிற ஐயங்கார்கள் எல்லாம் வெளிப்படையாக விமர்சிக்கப்படுகிறார்கள். சாதி, மதம், அரசியல், உறவு, பண்பாடு என பல்வேறு அம்சங்கள் சார்ந்து மனிதனிடம் வெளிப்படும் பம்மாத்துக்களை விமர்சித்தபடியே இருக்கிறார். ஆனால் பெரும்பாலும் இந்த விமர்சனங்கள் எல்லாம் வாழ்வின் இயக்கத்திலிருந்து உருவாகி வராமல் உரையாடல்கள் இடையே இந்த மோசடி பேர்வழிகள் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள். ஒரு நாவலில் எல்லாப் பிரச்சனைகளையும் விமர்சனப்படுத்திவிடவேண்டும் என்ற நோக்கை பிரதானமாக கொள்கிறார். விமர்சனபாணி எழுத்துவகை என்பது ஆழங்காலுக்குள் செல்லாமல் மேற்பரப்பிலேயே மிதக்கக்கூடியது.

கோவிழியார், இராமசாமிப்பிள்ளை என்ற இரண்டு தமிழாசிரியர்கள் பாடம் நடத்தும்முறை சொல்லப்படுகிறது. முதலாமவர் இலக்கியநுட்பம் தெரியாதவர். இரண்டாமவர் இலக்கணப்பிழை பார்ப்பவர். வெள்ளைக்காரனுக்கு எண்சீர்

விருத்தம் பாடியிருப்பதில் உள்ள இலக்கண சுத்தத்தை
மெச்சுபவர். இருவரும் இலக்கியத்தின் உட்பொருள் காணாது
வெற்று ஆரவாரம் செய்பவர்களாகக் காட்டப்படுகின்றனர்.
இப்படியான வறட்டுத்தனமான தமிழ்பேராசிரியர்கள்
இருப்பது உண்மைதான். அதே சமயம் நல்ல தமிழறிஞர்கள்
இல்லாமலும் இல்லை. அவர்கள் குறித்து பேச்சே இல்லை.
அதே சமயம் சமஸ்கிருத டுபாக்கூர் பேர்வழிகள் நிச்சயம்
இருக்கக்கூடும். அவர்கள் நாவலில் சந்திக்கு வருவதில்லை.
மேலைநாட்டினர் இந்திய தத்துவம் குறித்து எழுதிய
கட்டுரைகளைக் கேசவனின் அப்பா கடுமையாக 'இந்து'
ஆங்கில நாளிதழ்களில் விமர்சிக்கிறார். சமஸ்கிருதத்தை
நேரடியாகப் படிக்காமல், அதன் ஆழங்கால் தெரியாமல்
எழுதுவதாக விமர்சிக்கிறார். இப்படியான தமிழ்
இலக்கியத்தில் ஆழ்ந்த தமிழறிஞரை இ.பா.வால் சொல்ல
முடியவில்லை. அப்படியான விருப்பம் அவருக்கு இல்லை.

சுதந்திரத்திற்குப்பின் காங்கிரஸ், முதலாளிகளின் காங்கிரசாக
மாறுவது; கல்வி நிறுவனங்களில் திராவிட குண்டர் ஆதிக்கம்
கோலோச்சுவது; பிராமணர்களுக்கு எதிராக வசைபாடுவது;
கம்யூனிஸ்டுகள் 1942-ல் ஆங்கிலேயர்களுக்கு ஆதரவாக
செயல்பட்டது - பின் மாறுவது; பிள்ளையார் போன்ற
சாதிகளின் மேலாதிக்கம் வருவது; காந்தி சுடப்படுவது;
சுடப்படுவதற்கான காரணங்கள், காந்தி மீது மக்களுக்கு
இருந்த நல்லெண்ணங்கள், காந்தியகொள்கைக்கு
எதிரானவர்களிடமும் காந்தி குறித்து இருந்த நன்மதிப்பு,
(பாகிஸ்தானுக்கு பேசியபடி 56 கோடியைத் தர வேண்டும்
என்பதில் அவருக்கு இருந்த உறுதி) என்று பல்வேறு

பிரச்சனைகள் விவாதிக்கப்படுகின்றன. திராவிட கட்சியின் ஆதிக்கத்தால் துணைவேந்தர்கள் அமர்வது போன்ற அரசியல் ஆதிக்கப் பிரச்சனைகள் நாவலின் ஓட்டத்தில் பேசப்படுகின்றன. இந்த அரசியல் பேச்சுக்கள் எல்லாம் பொதுவானதளத்தில் ஒருவகையில் தெரிந்த விசயங்கள் மேலோட்டமான நிலையிலேயே வருகின்றன. கும்பகோணம், சிதம்பரம் என்ற நிலப்பரப்பிலிருந்து எழுந்த அரசியல் இயக்கங்களாக இல்லை. சமூகத்தில் தந்தை பெரியார் நிகழ்த்திய எந்த மாற்றமும் நாவலுக்குள் வரவில்லை. திராவிட கட்சி ரௌடிகளைக் கல்வி நிறுவனத்திற்குள் ஏவிவிடும் கட்சியாக மட்டுமே காட்டப்படுகிறது.

பெரியார் சமூக மாற்றத்தில் ஒரு கொந்தளிப்பை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தார். கேசவன் சொல்கிறான் நானும் முற்போக்குவாதிதான். இதோ பாருங்கள் எனக்குப் பூணூல் இல்லை. ஆனால் திராவிட கட்சிக்காரர்கள் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள் என்று பழியை அவர்கள் மீது போட்டுவிட்டு தப்பிக்கிறார். பூணூல் இல்லை என்பது புரட்சியாகுமா? மட்டுமல்ல, கேசவன் மார்க்சிய மாணவனாக சொல்லப்படுகிறானே தவிர அவன் அதன் வழியில் எந்த செயல்பாடும் அற்றவனாக இருக்கிறான். கதைத்தலைவனைக் காம்ரேட் என்று சொன்னாலே போதும்போல, மார்க்சிய சித்தாந்தத்தை முன்னெடுக்கும் நாவலாகிவிடும் நம்மவர்களுக்கு என்று இ.பா.அறிந்திருக்கிறார். உண்மையில் - நடைமுறையில் வைணவ சடங்குகளைக் கறாராகக் கடைபிடிக்காத ஒரு ஐயங்கார் இளைஞன் என்பதே சரியானது. வைதீகத்தைக் கடைபிடித்தால் திராவிட இயக்க மாணவர்களிடையே கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் வசைக்கும்

உள்ளாவோம் என்ற நிலையிலேயே அக்கால பிராமண
மாணவர்கள் திருமண் இடுவதையோ, பூணூல்
போடுவதையோ தவிர்த்திருக்கவேண்டும். இவ்விதம் அணிய
தயங்கியவர்களை புரட்சிவாதியாக்கி காட்டுகிறார் இ.பா.
தனது பார்ப்பன அடையாளங்களைப் பொது இடங்களில்
வெளிப்படுத்திக்கொள்ள தயங்கி வேறு வழியில்லாமல்
அப்பா, அம்மா நிர்பந்தத்தினால் கடைபிடிக்க வேண்டிய
நிலைக்கு ஆளாகும் இடங்களில்தான் அசலான கேசவனைக்
காணமுடிகிறது. அந்தக் கணங்களில் உண்டாகும் கூச்ச உணர்வு
மெய்யானவை. இந்த உண்மைதான் படைப்பின் உண்மை
என்பது. தன் பக்கத்து நியாயங்களையும் விமர்சனங்களையும்
தன் வாழ்க்கை சார்ந்து உருவாக்குவதுபோல மாற்றுபக்கத்து
நியாயங்களையும் விமர்சனங்களையும் மீட்டிக்கொண்டு
வரும்போதுதான் எழுத்து கலையாக மாறுகிறது. நாவலில்
இன்னொரு முகம் துலங்கவில்லை.

கேசவனுக்கு எந்தத் தலைமறைவு இயக்கத்தோடும்
தொடர்பில்லை. அவனுக்கு ரகசியதிட்டம் என்று
ஒன்றுமில்லை. புரட்சியாளர்களுடன் சந்திப்பும் இல்லை.
கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்கள் மாநாட்டுக்கு வந்தபோது வரவேற்பு
வாசிக்கிறான். எதற்காக என்றால் நாவல் முழுக்க காம்ரேட்
என்ற சிலுவையைச் சுமப்பதற்கு. பிறத்தியாரை
விமர்சிக்கிறான். தனக்குள் தன்னை விமர்சித்துக்
கொள்ளவில்லை. கேசவன், தன்னைப் பார்ப்பனன் இல்லை
என்று சொல்லிக் கொள்கிற நவீனபார்ப்பான் என்று கூறலாம்.

தி.க.காரன் சாமியில்லை என்பான், மனைவியைக் கோயில்
மண்டகப்படிக்கு அனுப்பி வைப்பான், மார்க்சியன்
மானுடத்தை நேசி என்பான், ஆனால் காதலிக்கக்கூடாது
என்பான். பக்தி அபின் என்பான் இவனுக்கு மார்க்சிய பக்தி
அபினாக உண்டு. இப்படி மேலோட்டமான விமர்சனங்கள்
வருகின்றன. இந்த நாவல் 1946 - 1952 காலத்தைப்
பேசினாலும் 1990 ன் மனநிலையிலிருந்தே அக்கால அரசியல்,
சமூக வாழ்க்கையை அளப்பதாக இருக்கிறது. அந்தக்கால
பதற்றம், தெளிவற்ற எதிர்காலம், கட்சிகளின் போக்குகள்,
வாழ்க்கைப்பாடுகள் என உருவாகவில்லை. இன்று
வந்தடைந்திருக்கின்ற நிலையிலிருந்து தெளிவிருந்து
எடுத்துப்போட்ட விளக்கங்களாக இருக்கின்றன. அந்தக்
காலத்திற்கே உரிய கொதிப்பு இல்லை. ரொம்ப சாவகாசமாக
உஷ்ணமில்லாமல் அமர்ந்து எழுதப்பட்டிருக்கிறது.
உதாரணமாக கேசவன் மாணவர் தேர்தலில் கம்யூனிச இயக்கம்
சார்பாக நிற்கிறான், தோற்கிறான் என்ற அடிப்படையில்
விவாதிக்கப்படுகிறது. அந்த நிகழ்வு எப்படியெல்லாம்
மாணவர்கள் மத்தியில் பரபரப்பாக இருந்தது என்ற சித்திரம்
உருவாகவில்லை. தி.க.காரர்கள் விமர்சிக்கப்படுகிறார்கள்.
சுயமரியாதை பிரச்சாரத்திற்குப் பெரியார் வரும் நாளில்
பிராமணர் வீடுகளில் என்ன மாதிரி பேசிக்கொண்டார்கள்
என்பதான சலசலப்பு இல்லை. கும்பகோண தெருவில் ஒரே
ஒருமுறைகூட சுதந்திரம் கேட்டு காங்கிரஸ்காரர்கள் ஊர்வலம்
போவதுகூட இல்லை. காந்தி சுடப்பட்டார் என்றதும்
உண்டாகும் சொல்லமுடியாத பதற்றச்சூழல், கையறுநிலை
மக்களை எப்படி அப்பியது என்று இல்லை. மாறாக, அவர்
சுடப்பட்டதும் அவர் குறித்து பல்வேறு தரப்பினரின்

தெளிவான எண்ணங்கள்தான் எடுத்து வைக்கப்படுகின்றன. கட்சிகளின் இன்றைய வீழ்ச்சியின் அடிப்படையிலேயே அன்றைய நிலை பார்க்கப்படுகிறது. 1948-லேயே காங்கிரஸ், முதலாளிகளின் கைகளுக்குப் போய்விட்டது என்ற கருத்து இன்று திரண்டுவந்த ஒன்றுதான். அன்று முதலாளியாக இருந்த காங்கிரஸ்காரர்களிடம் ஒரு யோக்கியதை இருந்தது என்பது மறைக்கப்படுகிறது. இதுமாதிரி பல இடங்களைச் சொல்லமுடியும்.

கேசவனுக்குத் தமிழ்விரிவுரையாளர் பணி கிட்டுகிறது. அவன் ஐயங்கார் என்பதால் அவனுடைய அப்பா வடகலை ஐயங்கார் என்பதால். இவன் வைணவ பாசுரங்களை விரும்பி மனனம் செய்திருந்ததால் அவன் சாதிசார்ந்த கல்வி உலகம் தனது சாதி இளைஞனுக்கு அந்த வாய்ப்பை நல்குகிறது. இதுதான் இன்றைய உண்மை என்பதை இறுதி பகுதி சரியாக எடுத்து வைக்கிறது. அவன் விரும்பவில்லை என்றாலும் அவனுடைய வேர்தான் அவனுக்கு ஒரு பற்றுக்கோடாக அமைகிறது. இந்த சுயசாதி விமர்சனம்தான் பொதுதளத்தில் அனைத்து சாதிகளின் நிலைப்பாடாகவும் இருக்கிறது என்பதைச் சொல்கிறது. சாதி அதிகார மையத்திற்கு வரும்போது சுயசாதியைத் தூக்கிப் பிடிக்கிறது என்று சொல்லவருகிறது.

தன் சமூகத்திற்கு வந்த அரசியல் விமர்சனங்களுக்கு நிகராக பிறசமூகத்தினரின் அரசியல் நிலைப்பாடுகளை விமர்சனம் செய்கிறான். இதில் சுயசாதியினரின் மொல்லமாரித்தனங்களும் சேர்த்தே விமர்சனம் செய்யப்படுவதால் நாவல் ஒரு வித சமநிலையைப் பெற்று விளங்குகிறது.

கும்பகோணத்தை ஒட்டிய சாளக்குளம் என்ற கிராமம் நாவலில் உருவாகவில்லை. கும்பகோணத்து நிலப்பரப்பு ஓரிடத்திலும் விரியவில்லை. இ.பா.வின் இளமைக்காலம் முழுக்க கும்பகோணத்தில் கழிந்திருக்கிறது. இந்த நாவல்கூட அவரின் கல்லூரி வாழ்க்கை சார்ந்த நாவல்தான். இந்த பலமான அம்சம் இருந்தும் கும்பகோணத்துப் பின்னணி உருவாகிவரவில்லை. கேசவன் படித்த கல்லூரியில் இருப்பிடங்கள் சார்ந்த சித்திரங்கள் இல்லை. காவிரி ஆறு இல்லை. நெல்வயல் இல்லை. மகாமகம் குளம் இல்லை. கோயில் திருவிழா இல்லை. விளைந்த நெல்வயலின் வாசம் இல்லை. அறுவடை இல்லை. வைக்கோல் போர்கள் இல்லை. கொம்பு தீய்த்த பனங்காரி குட்டைக்காளையளின் வண்டிச்சத்தம் இல்லை. தொழி கலக்குவது இல்லை, நடவு இல்லை. ஆனால் குடவாசலில் குத்தகைப்பணம் சரிவர வரவில்லை என்கிறார் கேசவனின் அப்பா. நாலைந்து இடங்களில் குத்தகைக்காரன் ஏமாற்றுகிறான் என்கிறார் கேசவனிடம். கம்யூனிஸ்டான கேசவன் அதைக்கேட்டுக் கொள்கிறான். பிராமணன் விவசாயம் செய்யப்போனால் குடியானவன் விடமாட்டான். விரட்டியடிப்பான் என்கிறார் 1948-ல் இந்தப் பழியையும் குடியானவர் மீது போடுகிறார் இ.பா.

கூரை வேய்ந்த குடியான தெருக்கள் இல்லை. விவசாயமே நிகழவில்லை. காவிரியில் வெள்ளம் வந்ததா? வறண்டதா? அறுவடைகாலத்தில் மழை விழுந்து சீரழிந்ததா? எதுவும் இல்லை. சாமிதரிசனம் வந்ததா? கோபுரம் பார்த்தார்களா?

எதுவுமில்லை. கும்பகோணத்தில்தான் எத்தனை கோயில்கள் இருக்கின்றன! குமரிப்பெண்கள் தண்ணீர் எடுக்கச்செல்லும் கோலாகலம், கோயிலுக்குப் போகும் குதூகலம்; நாட்டிய கச்சேரி, இசைக்கச்சேரி எதுவும் இல்லை. கேசவன் வாழ்ந்த தெரு எப்படிப்பட்டது. வீடுகள் எப்படிப்பட்டவை. பக்கத்து வீடு யாருடையது. எதிர் வீட்டு பெண் எப்படி இருந்தாள். அல்லது அடுத்த தெருவில். கேசவன் இளைஞன். சைக்கிள் வைத்திருப்பவன். புற உலகம் என்ற ஒன்று நாவலில் உருவாகவே இல்லை. இந்த மருதநிலம் 1946-1952-ல் எப்படியெல்லாம் இருந்தது? எப்படியெல்லாம் விளைந்தது; எப்படியெல்லாம் மனிதர்கள் உழைத்தார்கள் என்பது எட்ட நின்று பார்த்தப் பார்வைகூட இல்லை. கும்பகோணத்து சிறு வாய்க்கால்களில் ஒரு காகமோ, குருவியோ குளிப்பதுகூட இல்லை. கும்பகோணத்து தெருவில், கும்பகோணத்து வயல் பாதைகளில் கேசவன் நடப்பதே இல்லை. அல்லது சைக்கிளில் போவதே இல்லை. கேசவன் படிக்கிற காலத்தில் என்னதான் நிகழ்ந்தது. ஒன்றுமே நிகழவில்லை. ஒரு பொம்மலாட்டம், ஒரு நாடகம், ஒரு சினிமா, ஒரு திருடு, எதுவுமே நாவலில் இல்லை. கும்பகோணத்து நாவலில் கும்பகோணம் இல்லை. இதை எப்படி தஞ்சைபுலத்து நாவல் என்று சொல்ல!

அதே சமயம், ஐயங்கார் குடும்பத்து வாழ்க்கைமுறை போதுமான அளவு சிறப்பாகவே வந்துள்ளது. துகில் எழுப்பும் அப்பாவின் திருவாய்மொழி பாசரம், மார்கழிகுளிர், கட்டுக்குடுமி, பஞ்சகச்சம், அழுக்குகோட்டு, ஆணி அவிட்ட ஊர்வாரம், சாவு, சடங்கு, சல்லாபம், பொறணி, சீட்டுக்

கச்சேரிகள், மன்மதலீலைகள், சமஸ்கிருதபடிப்பு, கிணற்றடி குளியல், இந்து ஆங்கில நாளிதழ், கிரிக்கெட் விளையாட்டு, ஆங்கிலமோகம், பெரியவர்களுக்கு உள்ள சமஸ்கிருத ஆர்வம் என பிராமணர்களின் வாழ்க்கை சார்ந்த அம்சங்கள் நிரவி வந்து நாவலை நம்பும்படி ஆக்குகிறது.

Visit:

<https://www.boloji.com/articles/909/dr.-indira-parthasarathya-titan-in-the-world-of-modern-tamil-letters>

'இந்திரா பார்த்தசாரதி' - Tamil Books - தமிழ் புத்தகங்கள்
<https://www.noolulagam.com/s/?stext=%E0%AE%87%E0%AE%A8%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%BF%E0%AE%B0%E0%AE%BE+%E0%AE%AA%E0%AE%BE%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%9A%E0%AE%BE%E0%AE%B0%E0%AE%A4%E0%AE%BF&si=0>

இந்திரா பார்த்தசாரதி

<https://www.hindutamil.in/news/blogs/226898-10.html>

தமிழ் எழுத்தாளர், நாவலாசிரியர்

சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்ற பிரபல தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளியான இந்திரா பார்த்தசாரதி (Indira Parthasarathy) பிறந்தநாள் இன்று (ஜூலை10). அவரைப் பற்றிய அரிய முத்துக்கள் பத்து:

* சென்னையில் (1930) பிறந்தவர். கும்பகோணத்தில் வளர்ந்தார். அங்கேயே பள்ளிக் கல்வியை முடித்தார். பள்ளிப் பருவத்தில் தி.ஜானகிராமனின் மாணவர் இவர். குடந்தை அரசுக் கல்லூரியில் இளங்கலைப் பட்டம், சிதம்பரம் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலைப் பட்டம் பெற்றார்.

* சிறு வயது முதலே தமிழ், ஆங்கில இலக்கியத்தில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். நிறைய வாசித்தார். நிறைய எழுதவும் ஆரம்பித்தார். முதன்முதலாக ஆனந்த விகடன் வார இதழில் இவரது 'மனித இயந்திரம்' சிறுகதை வெளிவந்தது. தனது மனைவி பெயரை இணைத்துக்கொண்டு 'இந்திரா பார்த்தசாரதி' என்ற பெயரில் எழுதினார்.

* 'தீபம்' , 'கல்கி' , 'கணையாழி' உள்ளிட்ட இதழ்களில் எழுதிவந்தார். இவரது முதல் 2 நாவல்களான 'கால வெள்ளம்' , 'தந்திர பூமி' ஆகியவை நல்ல வரவேற்பு பெற்றதால், சிறந்த படைப்பாளியாக அங்கீகாரம் பெற்றார்.

* 'நிலம் என்னும் நல்லாள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு நாவல் எழுதினார். ஒரு நண்பரின் ஆலோசனையை ஏற்று, 'மழை' என்ற பெயரில் அதை நாடகமாக எழுதினார். பிறகு, 'போர்வை போர்த்திய

உடைகள்' , 'அவுரங்கசீப்' , 'நந்தன் கதை' , 'கோயில்' ,
'ராமானுஜர்' என பல நாடகங்களை எழுதினார்.

* எதார்த்த நிகழ்வுகளை தனித்துவம் வாய்ந்த முறையில் கையாண்டு
எழுதுவது இவரது பாணி. இவரது எழுத்துகள் உளவியல் சிக்கல்களை
மையமாகக் கொண்டிருக்கும். நகர வாழ்க்கையின் பரபரப்பான
சூழல், நாகரிகத்தின் விளைவுகள், உறவுகள், உறவுகளின் விரிசல்கள்
என நகர்ப்புற வாழ்க்கையின் பல்வேறு பரிமாணங்கள் இவர்
கதைகளில் பிரதிபலித்தன.

* கூர்மையான அரசியல் பார்வையும், அங்கதமும் இவரது எழுத்தின்
முக்கிய அம்சங்கள். இவரது பல படைப்புகள் அரசியல்
சீர்கேடுகளையும், அரசியல் தந்திரங்களையும் அங்கதச் சுவையுடன்
விமர்சிக்கின்றன. தமிழில் நகர்சார் மொழியை அறிமுகம்
செய்தவர்களில் முக்கியமானவர்.

* ஆய்வுத் துறையிலும் சிறந்த பங்களிப்பை வழங்கியவர்.
ஆழ்வார்கள் குறித்து ஆய்வு செய்து ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பித்து
டெல்லி பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டம் பெற்றார்.
ராமானுஜர் பற்றிய இவரது நூலும் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியின்
விளைவாகப் பிறந்ததாகும்.

* இவர் ஓர் ஆசிரியரும்கூட. திருச்சி தேசியக் கல்லூரியில் 1952 முதல் மூன்றாண்டு காலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். டெல்லியில் தமிழ் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். 1962 முதல் டெல்லி பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் விரிவுரையாளராகச் சேர்ந்தார். தொடர்ந்து இணைப் பேராசிரியர், பேராசிரியராக 40 ஆண்டு காலம் அங்கு பணியாற்றினார்.

* போலந்தின் வார்சா பல்கலைக்கழகத்தில் இந்திய தத்துவம், பண்பாட்டு பாடப் பிரிவுக்கான வருகைதரு பேராசிரியராக 1981 முதல் 1986 வரை பணியாற்றினார். ஓய்வுபெற்ற பிறகு, புதுவை பல்கலைக்கழக நாடகத் துறையில் நான்காண்டு காலம் பணியாற்றினார்.

* இவர் 17 புதினங்கள், 6 சிறுகதைத் தொகுப்புகள் என நிறைய எழுதியுள்ளார். 2010-ல் 'பத்ம • ' , 'சரஸ்வதி சம்மான்' விருதுகளைப் பெற்றார். இவரது 'குருதிப்புனல்' நாவலுக்கு சாகித்ய அகாடமி விருது கிடைத்தது. பாரதிய பாஷா பரிஷத் விருதையும் பெற்றார். தற்போதும் படைப்புக் களத்தில் பங்களித்துவரும் முதுபெரும் எழுத்தாளர் இந்திரா பார்த்தசாரதி இன்று 88-வது வயதில் அடியெடுத்து வைக்கிறார்.

ராமாநுஜர்

இந்திரா பார்த்தசாரதி

<https://www.udumalai.com/ramanujar.htm>

<https://www.tamilonline.com/thendral/article.aspx?aid=599>

மக்களிடம் மிகுந்த மதிப்புப் பெற்றிருக்கும் துறவியான ராமாநுஜர், மாபெரும் சீர்திருத்தவாதியாகவும் புரட்சியாளராகவும் அறியப்படுகிறார். பிராமணர் அல்லாதவர்களையும் தன் குருவாகவும் சீடர்களாகவும் ஏற்றுக்கொண்டவர். திருவரங்கம் கோவிலிலும் திருப்பதி கோவிலிலும் மாற்றங்களைச் செய்து ஒழுங்குபடுத்தியவர். தாழ்த்தப்பட்டவர்களைத் திருக்குலத்தார் என்று குறிப்பிட்டு அவர்களுக்குப் பிறரைப் போலவே சம இடத்தை அளித்தவர். மேல்கோட்டை கோவிலுக்குள் அவர்கள் செல்ல அனுமதி பெற்றுத் தந்தவர்.

“ராமாநுஜர் அற்புதமான சிந்தனையாளர் மட்டுமன்றி, மாபெரும் செயல்வீரர் என்பதே எனக்கு அவரைப் பற்றி நாடகம் எழுத வேண்டுமென்ற உந்துதல்” என்று கூறும் இ.பா., “இதைப் படிக்கிறவர்களும் மேடை ஏறும்போது பார்ப்பவர்களும் ராமாநுஜரை நமக்குச் சம காலத்தவராக உணர வேண்டுமென்பதுதான் இந்நாடகத்தின் நோக்கம்” என்கிறார். அக்காலத்தியப் புரட்சியாளராக இருந்த ராமாநுஜரை ஸ்தாபனச் சிறையினின்றும் மீட்டுப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் இ.பா. சொல்கிறார்.

வரலாற்று நாயகர்களில் ஒருவரான ராமாநுஜரைப் புரிந்துகொள்ளத் துணைபுரிவதுடன், ராமாநுஜரைப் பற்றி ஆழமாக அறிவதற்கான தூண்டுதலையும் இந்த நாடகம் ஏற்படுத்தும்.

இந்திரா பார்த்தசாரதி

வடிவப் பிரக்ஞையுடன் சிறுகதை படைப்பவர்!

<https://www.vikatan.com/arts/literature/131740-life-history-of-tamil-writer-indira-parthasarathy-the-story-of-storytellers-part-32>

‘இலக்கியம் தனிமொழியன்று, உரையாடல். உரையாடல் எனும்போது, நடையைப் பொறுத்த விஷயம். நடை என்பது சிந்தனையின் நிழல். காற்றாடி பறப்பதற்கு எதிர்க்காற்று தேவைப்படுவதுபோல படைப்பாளிக்கு ஒரு வாசகன் தேவை. ‘நான் எனக்காக எழுதுகிறேன்’ என்று சொல்வதெல்லாம் தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக்கொள்வதாகும். இலக்கியம், மனிதன் சமுதாயத்தோடு கொள்கின்ற உறவுகளை நிச்சயப்படுத்தும் உணர்ச்சிகளின் பரிமாற்றம்” என்கிற தெளிவான பார்வையுடன் தன் படைப்புப் பயணத்தை, கடந்த 55 ஆண்டுகளாகத் தொய்வின்றித் தொடர்பவர் எழுத்தாளர் இந்திரா பார்த்தசாரதி.

தந்திரபூமி, குருதிப்புனல், சுதந்திரபூமி, வேதபுரத்து வியாபாரிகள், ஆகாசத்தாமரை, மாயமான் வேட்டை, திரைகளுக்கு அப்பால், ஹெலிகாப்டர்கள் கீழே இறங்கிவிட்டன உள்ளிட்ட அவரது நாவல்களுக்காகவும் மழை, போர்வை போர்த்திய உடல்கள், கால எந்திரம், நந்தன் கதை, ஒளரங்கசீப், ராமானுஜர், கொங்கைத் தீ, பசி போன்ற நாடகங்களுக்காகவும் கொண்டாடப்படும் அவர், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். கிழக்குப் பதிப்பகம் அந்தக் கதைகளைத் தொகுத்து இரு தொகுதிகளாக வெளியிட்டுள்ளது.

அவர் எழுதிய முதல் சிறுகதையே (மனித யந்திரம்) முத்திரைக் கதையாக ஆனந்த விகடன் இதழில் பிரசுரமாயிற்று. அவர் எழுதிய காலத்திலேயே விகடனில் ஜெயகாந்தன் தொடர்ந்து எழுதிவந்தார். வெகுசன இதழ்களில் தரமான இலக்கியப் படைப்பாளிகள்

பங்கேற்பதை ஜெயகாந்தனும் இ.பா-வுமே தொடங்கிவைத்தார்கள் எனலாம்.

வடிவப் பிரக்ஞையுடன் சிறுகதை படைக்கும் படைப்பாளி என்று இ.பா அவர்களைக் குறிப்பிடலாம். ``சிறுகதையின் வடிவம் அந்தந்தப் படைப்பாளியின் உள்மனத்தோற்றத்திற்கேற்ப உருக்கொள்கிறது. இதற்கு இலக்கணம் ஏதும் கிடையாது. கோட்பாட்டிற்கேற்ப இலக்கியம் படைப்பதற்கும், பெண் மருத்துவ இயல் படித்த பிறகுதான் ஒருத்தி பிள்ளைப்பெற வேண்டும் என்று சொல்வதற்கும் வித்தியாசமில்லை” என்று சொல்லும் இ.பா., நிகழ்வின் யதார்த்தத்தைக் காட்டிலும் கதாபாத்திரங்களின் செயல்பாட்டு யதார்த்தமே மனதில் நின்று காலத்தை வெல்லும் என்பதில் நம்பிக்கைகொண்டவர்.

‘ ஒரு நல்ல சிறுகதை, எழுத்தாளனுக்கும் வாசகனுக்கும் இடையே நிகழ்கிற உரையாடலாக இருக்க வேண்டும். வாசகன் அந்தக் கதையைப் படித்து முடித்த பிறகு அவன் சிந்தனையைத் தூண்டும் முறையில், அதன் கருத்து எல்லை அதிகரித்துக்கொண்டு போதல் அவசியம். ஒரு பிரச்னையை மையமாக வைத்துக்கொண்டு எழுதப்படும் கதைகளுக்குத்தாம் இந்த ஆற்றல் உண்டு. பிரச்னையை நேரடியாகச் சுட்டிக்காட்டுவது தினசரிகளின் வேலை. இலக்கியத்தின் பரிபாஷையின் அழகுணர்ச்சியோடு பிரச்னையைச் சொல்வதுதான் ஒரு சிறந்த படைப்பாளியின் திறமை.

ஒரு கதை, தன் உள்ளடக்க வலுவிலேயே ஒரு பிரச்னையின் தீவிரத்தை உணர்த்த வேண்டுமே தவிர, அதை எழுதுகிறவனுடைய இலக்கியப் புறம்பான கட்சி அல்லது குழுச் சார்பினால் விளைகின்ற உரத்த குரலினால் அல்ல. உரத்த குரல் இடைச்செருகலாய் ஒலித்துவிடக்கூடிய வாய்ப்புண்டு. `வெறும் ஏமாற்றத்தையும், விரக்தியையும், தோல்வி மனப்பான்மையையும் இலக்கியமாக்கிவிடக் கூடாது’ என்று தன் சிறுகதைகளுக்கான லட்சணங்களைப் பற்றிய தன்னுணர்வு அவருக்குண்டு.

`தொலைவு' என்கிற அவரது புகழ்பெற்ற சிறுகதை, இப்படித் தொடங்குகிறது:

``ஜன்பத் போக்குவரத்துத் தீவு. பச்சை ஒளி தந்த அனுமதியில் அதுவரையில் சிலையாய் நின்ற ராட்சச பஸ்கள் சீறிக்கொண்டு புறப்பட்டன.

``அப்பா, அதோ ஸ்கூட்டர்...'' என்று கூவியவாறே வாசுவின் பாதுகாப்பிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு சிவப்பு ஒளியையும் பாராமல் வீதியின் குறுக்கே ஓடினாள் கமலி.

``கமலி..!'' என்று கத்தினான் வாசு.

அவள் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தாள். வாசு அவள் கையைப் பற்றி வேகமாகப் பின்னால் இழுத்துக்கொண்டு வந்தான்.

``வாக்'னு வந்தப்புறம்தான் போகணும்னு நான் எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கேன்? வயது ஏழாச்சு. இதுகூடத் தெரியலியே!''

``அந்த ஸ்கூட்டர் காலியாயிருக்கு. யாரானும் ஏறிடுவாப்பா."

``ஏறிட்டுப் போகட்டும். ரோடை இப்போ க்ராஸ் பண்ணக் கூடாது."
----- டெல்லியில் ஆட்டோரிக்ஷாவை `ஸ்கூட்டர்' எனக் குறிப்பிடுவது வழக்கம்.

``அதோ எல்லாரும் பண்ணாளேப்பா!''

``ஒத்தர் தப்புப்பண்ணினா எல்லாரும் பண்ணணுமா?"

கமலிக்கு அப்பாவின் பேரில் கோபம் கோபமாக வந்தது. அரை மணி நேரமாக இருவரும் ஸ்கூட்டருக்காக அலைகிறார்கள். பிளாஸாவிலிருந்து அவளை இதுவரை நடத்தியே அழைத்து வந்துவிட்டான் வாசு.

அவர்கள் பஸ்ஸில் போயிருக்கலாம். ஆனால், ஒவ்வொரு பஸ்ஸிலும் கூட்டம் பொங்கிவழிந்தது. குழந்தையையும் இழுத்துக்கொண்டு முண்டியடித்து ஏற முடியுமா? - வாசுவால் இதை நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. டாக்ஸியில் போகலாம் என்றால் அதற்கு வசதியில்லை. லோதி காலனி போவதற்கு நாலு ரூபாய் ஆகும். இடைக்கால நிவாரணம் கொடுக்கப்போகிறார்கள். வாஸ்தவம்தான். போன மாதம் அக்காவுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று அவன் பம்பாய் போய் வரும்படியாக ஆகிவிட்டது. அதற்கு வாங்கிய கடன் தீர வேண்டும். கடன் வாங்குவது என்பது அவனுக்குப் பிடிக்காத காரியம். ஆனால், திடீர் திடீரெனச் செலவுகள் ஏற்படும்போது அவற்றை எப்படிச் சமாளிப்பது?

“அப்பா, அந்த ஸ்கூட்டர்ல யாரோ ஏறிட்டா” என்று அலுத்துக்கொண்டே சொன்னாள் கமலா.

குழந்தையின் எரிச்சல் அவனுக்குப் புரிந்தது. ஆனால், என்ன செய்ய முடியும்? சாயந்தரம் ஐந்து மணிக்கு மேல் ஆகிவிட்டால் ஒரு ஸ்கூட்டர்கூடக் கனாட் பிளேசில் கிடைக்காது. கிடைப்பதும், கிடைக்காமல் இருப்பதும் ஒவ்வொருவருடைய அதிர்ஷ்டத்தைப் பொறுத்தது.

40 ஆண்டுகளுக்குமேலாக டெல்லியில் வாழ்ந்த இ.பா-வின் கதைகள் பலவற்றின் களமாக டெல்லி மாநகர் இருப்பதைக் காணலாம். இந்தக் கதையும் அப்படியே டெல்லியின் போக்குவரத்துகுறித்த கதையாகத் தொடங்குகிறது. ‘ஸ்கூட்டர்’

எனப்படும் ஆட்டோ கிடைக்காமல் தகப்பனும் மகளும் நெடுநேரம் காத்திருக்கிறார்கள்.

“ டாக்ஸியிலே போகலாமாப்பா?” என்று கேட்டாள் கமலி. அவளுக்குக் கால் வலிக்கிறது என்ற பிரத்தியட்ச உண்மையைத் தவிர, மாதத்தின் கடைசி வாரத்தில் மத்திய சர்க்கார் அசிஸ்டென்ட்டால் இதைப் பற்றி யோசித்துப்பார்க்க முடியுமா என்ற பொருளாதாரப் பிரச்னையைப் பற்றிக் கவலையில்லை. இப்போது அவனால் அது முடியாது என்பது இருக்கட்டும். மாத முதல் வாரத்தில்கூட என்றைக்காவது குற்ற உணர்ச்சி இல்லாமல் அவனால் டாக்ஸியில் போக முடிவதில்லை. பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட இயந்திரபூர்வமாகிவிட்ட சமூகத்தின் ஒழுக்க நியதிகள், ஒருவனைக் குற்ற உணர்ச்சியால் அவஸ்தைப்படும் நிலைக்கு கண்டிஷன் செய்துவிடுகின்றனபோல் இருக்கின்றன.

“ ஸ்கூட்டரே கிடைக்காது” என்று சாபம் கொடுப்பதுபோல் சொன்னாள் கமலி.

“ அவசரப்படாதே, கிடைக்கும்.”

“ பஸ்ஸிலே போகலாமே!” அப்பா தன்னை டாக்ஸியில் அழைத்துச் செல்லத் தயாராக இல்லை என்பது அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டது. ஸ்கூட்டரே குறிக்கோளாய் அலைவதைக் காட்டிலும் பஸ்ஸில் போகலாமே என அவளுக்குத் தோன்றிற்று.

“ கூட்டத்துல ஏற முடியுமா உன்னால?”

“ பின்னாலே என்னதான் பண்றது? ஆத்துக்குப் போகாமலேயே இருக்கலாங்கறேளா?”

இந்தக் கேள்வி பயங்கரமான ஓர் எதிர்காலத்தை அவன் மனக்கண் முன்பு நிறுத்தியது. ஸ்கூட்டரே கிடைக்காமல் ஸ்கூட்டரைத் தேடி இருவரும் வாழ்நாள் முழுவதும் கனாட் பிளேஸில் அலைந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் கிழவனாகிவிடுகிறான். கமலியும் வளர்ந்து பெரிய பெண்ணாகிவிடுகிறாள். ஸ்கூட்டர்காரர்களின் அடுத்த தலைமுறையும் அவர்களை ஏற்றிச் செல்ல மறுத்துவிடுகிறது.

`` அப்பா, இதோ பஸ் காலியா வரது. போயிடலாம்."

ஆனால், அந்த பஸ் லோதி காலனி போகாது. அதற்குப் பிறகு அந்த வழியாக வாசுவின் பழைய நண்பன் ஒருவன் காரில் போகிறான். அவன் லிப்ஃட் தருவதாகக் கூறுகிறான். ஆனால், அவன் கடைந்தெடுத்த ஊழல் பெருச்சாளி. அதனால் அவனோடு செல்ல வாசவுக்கு விருப்பமில்லை. மறுத்துவிடுகிறான். பிறகு, ரொம்ப நேரம் கழித்து இரண்டு ஆட்டோக்கள் வருகின்றன. அவர்கள் நெடுநேரமாகக் காத்திருக்கும் இவர்களை ஏற்றாமல், இவர்களுக்குப் பிறகு வந்த அழகான பெண்கள் இருவரை ஏற்றிக்கொண்டு போய்விடுகின்றன. கமலிக்கு அழகை அழகையாய் வருகிறது.

`` அவன் உடம்பு கோபத்தால் ஆடியது. அங்கு இருந்த இன்னொரு ஸ்கூட்டரையும், டாக்ஸி ஸ்டாண்டில் இருந்த டாக்ஸிகளையும், தெருவில் போய்க்கொண்டிருந்த கார், பஸ் என எல்லாவற்றையும் அடித்து நொறுக்கிவிட வேண்டுமென்ற வெறிவந்தது. கும்பகோணத்திலிருந்து சுவாமிமலைக்குப் போவதற்கு அவன் பத்து வருஷத்துக்கு முன்னால் பஸ்ஸையோ, ஸ்கூட்டரையோ அல்லது டாக்ஸியையோ எதிர்பார்த்துகொண்டா இருந்தான்? - தன்னால் இப்போது கமலியைத் தூக்கிக்கொண்டு லோதி காலனிக்கு நடந்துபோக முடியாதா?

கமலி 'தூக்கக் கூடாது' என முரண்டுபிடிக்கலாம். அவளைச் சமாதானப்படுத்தித் தூக்கிக்கொண்டு போகலாம் என்றாலும், அவனுக்குப் 'பைத்தியக்காரன்' என்ற பட்டம்தான் கிடைக்கும். சிக்கலாகிவிட்ட சமூகத்தில் ஒருவன், 'சமூகம் என்றால் தன்னைத் தவிர மற்றவர்கள்' என்ற பிரக்ஞையோடு அவர்கள் அபிப்பிராயத்துக்கு இசைந்து வாழவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், இதை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும்.

`` கமலி வா, நடந்தே போயிடலாம்'' என்றான் வாசு.

`` நடந்தேவா?!" என்று அவள் திகைத்தாள்.

`` நடக்க முடியலைன்னா சொல்லு, தூக்கிண்டு போறேன்'' என்றான் வாசு.

வரிசை வரிசையாக கார்களும் டாக்ஸிகளும்
விரைந்துகொண்டிருந்தன.

வாசுவும் கமலியும் இன்னும் வெகுதூரம் போகவேண்டும்...

இந்தக் கதை வெறுமனே போக்குவரத்து வசதிகுறித்த கதையாக அல்லாமல் வாசு, கமலி என்கிற இரு மனித ஜீவன்களைப் பற்றியும் அவர்கள் இந்த மனித சமூகத்தோடுகொள்ளும் உறவு பற்றியதாகவும் அறம், நியாயம் பற்றிய கதையாகவும் வடிவம்கொண்டு நகர்கிறது. அவரவர் நியாயங்களுக்கிடையிலான தொலைவையும் பேசுவதாகக்கொள்ள முடியும்.

அவரது பல நாவல்களைப்போலவே சிறுகதைகளும் தனிமனித அறம்குறித்து ஆழ்ந்த அக்கறைகொள்கின்றன. டெல்லியின் உயர் அலுவலகங்களில் அழிந்துகொண்டிருக்கும் பணிக்கலாசாரம், நியாயம், நீதி குறித்தும் உரத்த குரலில் பேசுகின்றன.

இவரது இன்னொரு முக்கியமான சிறுகதை 'குதுப்மினாரும் குழந்தையின் புன்னகையும்' .

பாஸ்கரன் டை கட்டிக்கொண்டிருந்தான். பின்னால் கதவருகே புடவையின் சலசலப்பு. அம்புஜம் நின்றுகொண்டிருக்கிறாள் என்பதை அவன் உணர்ந்தான். அவள் தன்னையே உற்றுக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறாள் என்று அவனுக்குப் பட்டது. அந்தப் பார்வை முதுகைத் தொடுவதுபோலிருந்தது அவனுக்கு.

`` எங்கே... டிரெஸ் எல்லாம் பலமாயிருக்கு?"

அவன் பதில் சொல்லவில்லை. பதில் சொல்லவும் தேவையில்லை. இரண்டு ஆண்டுகள் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்துவிட்டு வந்தாலும் வந்தாள், வியாதி போனதோடு மட்டுமல்லாமல், அவள் புத்தியும் போய்விட்டது. இப்படியா எதற்கெடுத்தாலும் சந்தேகம்..?

பாஸ்கரன் கோட்டை எடுத்து மாட்டினான்.

`` வர நேரமாகுமா?"

பாஸ்கரனுக்கு ஞாபகம் வந்தது, அன்று மாலை ஆங்கில டிராமா ஒன்றுக்குப் போவதாக இருந்தான். இந்தச் செய்தியைச் சொல்லும்படியான சகஜமான ஒரு சூழ்நிலை வீட்டில் இல்லை. அதனால் அவன் சொல்லவுமில்லை. இப்போது அவள் கேட்டதால் சொன்னான்.

`` ஆமாம். ஒரு இங்கிலீஷ் பிளே, ஐஃபாக்ஸ் ஹாலிலே. போகப்போறேன்."

`` இன்னொரு டிக்கெட் யாருக்கு?"

கோட்டுப்பைகளை அவள் குடைந்திருக்கிறாள். இரண்டு டிக்கெட்டுகளையும் பார்த்திருக்கிறாள்! தினம்தோறும் இந்தப் பரிசோதனை எதற்காக... அவ்வளவு நம்பிக்கையின்மையா?

`` ராஜு வந்தாலும் வரலாம். இல்லாட்டா, நீ வர்றியா?"

`` இல்லாட்டானே... முதல்லேயே கேட்கத் தோணித்தோ?"

`` இது கொஞ்சம் சீரியஸ் பிளே. உனக்கு இன்ட்ரெஸ்ட் இருக்காதுன்னு நினைச்சேன்."

`` நான்தான் ரசனை கெட்டவ .ரசனை இருக்கிறவளா பார்த்து அழைச்சிண்டு போங்கோ. ராஜுவோ வேறா யாரோ?"

`` வேற யாரோன்னா, என்ன அர்த்தம்?" பாஸ்கரனுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆத்திரம் தலைக்கேறியது.

இந்த மனநிலையோடு டெல்லியில் உள்ள தனது அலுவலகத்துக்குச் செல்கிறான் பாஸ்கரன். கம்பெனியின் மேனேஜிங் டைரக்டர் சோப்ரா, புத்தகங்கள் வாசிக்கும் மனிதன். பாஸ்கரன் மீது தனிப்பிரியம்கொண்டவன். வாசித்த புத்தகங்கள்குறித்தும் வாழ்க்கைக்குறித்தும் விவாதிக்க அந்த அலுவலகத்தில் அவனுக்கு பாஸ்கரனைவிட்டால் வேறு துணை இல்லை. கல்யாணம் ஆகாதவன். ஒழுக்கம், மனக்கட்டுப்பாடு என்பதெல்லாம் குறை அமைப்பில் பலவீனமானவர்களுக்குத்தான் என்பது அவன் அபிப்பிராயம். இவற்றை ஒரு கொள்கை அளவில் ஏற்றிப் பேசவேண்டிய அவசியமில்லை என்பது அவன் கொள்கை. ஒரு பெண்ணோடு ஏற்படுகிற உடலுறவு, நிறைந்த அனுபவமாக

இருந்தால்தான், மனிதனால் வாழ்க்கையின் முக்கியமான பிரச்னைகளை கவனிக்க முடியுமென்று அவன் அடிக்கடி கூறுவது வழக்கம்.

பாஸ்கரனின் மனைவிக்கு உடல் நலம் இல்லாததால் அவனுக்கு அந்த உறவில் குறை இருப்பதாக சோப்ரா கருதுகிறான்.

``நீங்கள் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். மனைவியையோ, வேறு யாரையோ அழைத்துக்கொண்டு இரண்டு நாள் பிக்னிக் போய்விட்டு வாருங்கள்."

``என்ன சொன்னீர்கள்... மனைவியையோ வேறு யாரையோவா?"

``ஆமாம். யாராக இருந்தால் என்ன? அடுத்த நிமிஷத்து அதிசயத்தையோ, மாறுதலையோ எதிர்நோக்குவதுதான் வாழ்க்கையின் சுவாரஸ்யம்."

``நான் அந்தச் சூழ்நிலையில் வளரவில்லை."

ஆனால் சோப்ரா வளர்ந்த சூழல் வேறுதான். அதை அவன் குழப்பமின்றிக் கூறுகிறான். ``என்னைப் பொறுத்தவரையில் எனக்கு ஒவ்வொரு புதிய நிமிஷத்திலும் புதிய வாழ்க்கை. ஒரு உருதுப் பாட்டு உண்டு. `கடந்துபோன நிமிஷம், நிகழும் நிமிஷத்தைப் பார்த்துக் கேட்கிறது... யார் இந்த அயலான்?' நான் வளர்ந்த சூழ்நிலை இப்படி.

சோப்ராவிடம் மறுத்துவிட்டுப் போன பாஸ்கரன் சற்று நேரத்தில் திரும்ப வந்து இரண்டு நாள் விடுப்பு தனக்கும் சோப்ராவின் அந்தரங்கக் காரியதரிசி உஷாவுக்கும் சேர்த்துத் தருமாறு கேட்கிறான். சோப்ரா சிரித்துக்கொண்டே சம்மதிக்கிறான். உஷாவும் சம்மதித்துத் தன் ஒப்பனைகளைக் கலைத்துவிட்டு பாஸ்கரனுடன் வருகிறாள்.

எங்கே போகலாம் என்கிற இலக்கின்றி, டாக்ஸியில் ஏறுகிறார்கள். பிறகு, ``குதுப்மினார் போகலாம்'' என பாஸ்கரன் சொல்கிறான்.

``குதுப்மினார் எதற்காகக் கட்டப்பட்டது?" என்று கேட்டாள் உஷா.

``ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது ஒரு காரணம் பற்றி ஒன்று செய்கிறார்கள். ஆனால், குதுப்மினார் ஒன்றுதான் ஒரு காரணமும் இல்லாமல் விண்ணளந்து எழுந்த கட்டடம். வாழ்க்கையின் லட்சியமற்ற வெறும் போக்கை உருவகப்படுத்துவதற்காக உருவான கட்டடம். இது மந்திரமுமில்லை, மசூதியுமில்லை, சமாதியுமில்லை. அரசனின் உள்ளத்துச் சூன்யத்தை, சிந்தனையின் வெட்டவெளியைக் கல்லிலே வடித்துக்காட்டும் பிரமாண்ட வெறுமை."

மூன்று வயதுக்குழந்தை ஒன்று தள்ளாடிக்கொண்டே வந்தது. ஓடி ஓடிக் களைத்துவிட்டதுபோல் இருக்கிறது. அது உஷா அருகில் வந்து அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தது. அப்படியே அந்தக் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டாள்.

``குதுப்மினாருக்கு அர்த்தம் கிடையாது என்றீர்களே... இதற்கு அர்த்தம் உண்டா, இல்லையா?" குழந்தையை அவள் அப்படியே கட்டிக்கொண்டாள்.

பாஸ்கரனுக்கு, காலையில் வீட்டில் தன் மகள் ரமா ஓடிவந்து தன் கால்களைக் கட்டிக்கொண்ட காட்சி நினைவுக்கு வருகிறது.

குழந்தையின் தாய் சிரித்துக்கொண்டே வந்தாள். தன் குழந்தையை மற்றவர்கள் கொஞ்சுவதைக் கண்டதும் உண்டான பெருமிதம் அவள் முகத்தில் தெரிந்தது. அவள் கணவனும் அவள் அருகில் வந்து நின்றான்.

குழந்தையைத் தாயிடம் கொடுத்துவிட்டு மேலே நடந்த உஷா சொன்னாள், ``கல்யாணமாகியும் குழந்தையில்லாத மலடி என்று என்னைப் பற்றி அவள் நினைத்திருக்க வேண்டும்.''

சர்வசாதாரணமாக அவள் இதைச் சொன்னாலும், அவள் குரலில் ஓர் ஏக்கம் நிழலிட்டுக்கொண்டிருப்பதுபோல் பாஸ்கரனுக்குப் பட்டது.

அவள் ஏன் சோப்ராவைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளக் கூடாது என்று பாஸ்கரன் கேட்கிறான். அதற்கு அவள், ``சோப்ராவை உங்களைக் காட்டிலும் நான் அந்தரங்கமாக அறிவேன்'' என்கிறாள்.

``நீ அவரை அறிந்த அந்தரங்கம் வேறு, நான் அவரை அறிந்துகொண்ட அந்தரங்கம் வேறு."

``நான் சோப்ராவை மணந்து, நேர்மையான மனைவியாக இருந்தால், என் குழந்தையைக் கொஞ்சக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்கு என்றுமே ஏற்படாது. இதுதான் நான் அறிந்த அந்தரங்கம். நீங்கள் அவரை அறிந்துகொண்ட அந்தரங்கத்துக்கும் அடிப்படை இதுதான்."

எதிரே வானளாவி நின்ற `பிரமாண்டமான வெறுமை'யின் சின்னமாகிய குதுப்மினார், இடிந்து தகர்ந்து தரைமட்டமாகியது. சோப்ரா, தன்னைப் பற்றி உலகம் எந்தவிதமான அபிப்பிராயம்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக எவ்வளவு பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். வாழ்க்கையை ஒரு குதுப்மினாராகக் கட்டி, எல்லோரையும் குடியேற்ற முயலுகிறான். நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் செத்துக்கொண்டிருக்கும் அவன் `ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் சாகவாதமாக்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்று சொல்வதில் ஆச்சர்யமில்லை. சோப்ராவுக்கும் அம்புஜத்துக்கும் என்ன வேறுபாடு? தண்ணீரைக் கானல் என்கிறான் சோப்ரா. கானல்

நீரைக்கூட தண்ணீர் என்று சொல்லி, வேலிக்குமேல் வேலி இடுகிறாள் அம்புஜம்.

அந்தக் குழந்தையின் புன்னகைக்கு முன்னே குதுப்மினாருக்கு எந்தப் பொருளுமில்லை என்பதைப் புரிந்துகொண்ட பாஸ்கரன், விடுமுறை போதும் என்கிற உணர்வுடன் திரும்புவதாகக் கதை முடிகிறது.

உணர்வுதளத்தில் தொடங்கும் கதை அறிவார்ந்த தளத்திலான உரையாடலாகவும் விவாதமாகவும் உருமாற்றம்கொள்வதை இந்தக் கதையில் நாம் காணலாம். இது இந்திரா பார்த்தசாரதி அவர்களின் எழுத்தின் சாரம் என்று சொல்லலாம். மத்தியதர வர்க்கம், உயர் மத்தியதர வர்க்கம் அதிலும் குறிப்பாக டெல்லியில் உயர் பதவிகளில் இருக்கும் வர்க்கத்தினர் இவர்களைக் கதாபாத்திரமாக்கி அதனூடாக ஒட்டுமொத்த இந்திய நடுத்தர வர்க்கத்தின் வாழ்வையும் வாழ்வின் சாரத்தையும் சொல்ல முயல்பவை அவரது சிறுகதைகள் எனப்படுகிறது.

“ஓர் எழுத்தாளன் எழுத முனையும்போது தன்னை நேரடியாகப் பாதித்த விஷயங்களை எழுதுகிறான். அவன் எந்த அளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்பதை அவனது கல்வி, வளர்ந்த சூழ்நிலை, பண்பாட்டுச்சூழல், மனப்பரிமாணம் ஆகியவையே முடிவுசெய்கின்றன. அவன் எப்படி உருவாகி இருக்கிறானோ, அந்த அளவிலிருந்து பிரதிபலிப்பு செய்கிறான். தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்கிறான். அப்போது அது பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயமாகிறது. பகிர்ந்துகொள்ளல் வருகிறபோதே வடிவம் வந்துவிடுகிறது. உரையாடல் தேவையாகிறது. அது தனிமொழியாக இருக்க முடியாது” என்று தன் இலக்கியக் கொள்கைக்குக் கூடுதல் விளக்கம் தரும் இ.பா., முதுகலைப் பட்டம் பெற்று முனைவர் பட்டமும் பெற்ற படிப்பாளி. பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். 40 ஆண்டுகாலம் டெல்லியில் வாழ்ந்தவர். போலந்தில் பணியாற்றியவர். இந்தப் பின்னணி அவர்

சொல்வதுபோல, அவர் எழுத்தின் திசை வழியைத் தீர்மானித்திருப்பதை நாம் உணர முடிகிறது.

அவருக்கேயான தனி பாணியில் அறிவார்ந்த உரையாடல்களோடு சிறுகதைகள் படைத்து, சிறுகதை வரலாற்றில் தனித்த இடம் பிடித்துள்ளவர் இந்திரா பார்த்தசாரதி.

இலக்கியத்துக்கு வெளியே அவர் ஓர் உறுதியான மதச்சார்பற்ற, ஜனநாயக அரசியலின் பக்கம் நிற்பவர் என்பது அவரது கூடுதல் சிறப்பு

எந்தத் தத்துவமும் நிறுவனமயமாகும்போது நீர்த்துப்போகும்!”

வெ.நீலகண்டன்

<https://www.vikatan.com/news/literature/147971-interview-with-tamil-writer-indira-parthasarathy>

அரை நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழைப் பற்றி நடைபோடும் எழுத்துக் கலைஞர் இந்திரா பார்த்தசாரதி. நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, நாடகம், ஆய்வு என எழுத்தின் எல்லா வடிவங்களிலும் பங்களித்தவர். கூர்மையான அரசியல் பார்வையும் அங்கதமும் கொண்ட மொழியால், நடுத்தர வர்க்கத்தின் வாழ்வியல் அசைவுகளைப் பதிவுசெய்த படைப்பாளி. சமீபத்தில், ஆனந்த விகடனின் ‘பெருந்தமிழர் விருதுபெற்றார். 88 வயதிலும், உற்சாகமாக கம்ப்யூட்டரில் டைப் செய்து, ‘கிண்டிலி’ல் கதைகள் வாசித்துக்கொண்டிருக்கிற மூத்த ஆளுமையை ஓர் அதிகாலையில் சந்தித்து உரையாடினோம்...

“ ‘மணிக்கொடி’ கால எழுத்தாளர்கள் பலர் வாழ்ந்த ஊரில் வளர்ந்திருக்கிறீர்கள். அது உங்கள் வாசிப்புப் பழக்கத்துக்கு எந்தளவுக்கு உதவியாக இருந்தது?”

“நான் சென்னையில் பிறந்தவன். வளர்ந்ததெல்லாம்

கும்பகோணத்தில். அந்தவகையில், கும்பகோணத்தோடு எனக்கு நெருக்கமான மனத்தொடர்பு உண்டு. ஆனால், 'மணிக்கொடி' காலம் பற்றியெல்லாம் எனக்கு எதுவும் தெரியாது. வாசிப்புப் பழக்கம், ஆசிரியர்களிடமிருந்தும் குடும்பத்திலிருந்தும்தான் வந்திருக்க வேண்டும். நான் ஒன்றாம் வகுப்பு, இரண்டாம் வகுப்பெல்லாம் படிக்கவில்லை. என்னை நேரடியாக ஆறாம் வகுப்பில் சேர்த்துவிட்டார்கள். அப்போது அதை 'ஃபர்ஸ்ட் ஃபார்ம்' என்பார்கள். பள்ளியில் சேர்ந்தபோது, எனக்கு ஒன்பது வயது. ஃபர்ஸ்ட் ஃபார்ம் ஆசிரியராக இருந்தவர், ஷேக்ஸ்பியர் கதைகளையெல்லாம் படித்துக்காட்டுவார். அதில் ஏற்பட்ட ஈர்ப்பு, வாசிப்புக்குக் காரணமாக இருக்கலாம். குடும்பத்தில் அம்மாவும் பாட்டியும் நிறைய வாசிப்பார்கள். வடுவூர் துரைசாமி ஐயங்கார், ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், ஏ.ஆர்.ரங்கராசு போன்றோர் எழுதுகிற துப்பறியும் கதைப் புத்தகங்கள் வீட்டில் நிறைந்திருக்கும். பாட்டிக்குக் கதைகளை நான்தான் வாசித்துக் காட்டுவேன். ஒரு மணி நேரம் வாசித்தால், ஓரணா கொடுப்பார். அந்தக் காலத்தில் அந்தக் காகுக்கு ஒரு மசாலா தோசை சாப்பிட்டு, ஒரு காபியும் குடித்துவிடலாம். அப்பா, நிறைய சம்ஸ்கிருதப் புத்தகங்கள் வாசிப்பார். வைஷ்ணவக் குடும்பம் என்பதால், வீட்டில் திவ்யபிரபந்தம் மாதிரி நிறைய இலக்கியங்கள் இருந்தன. அதையெல்லாம் படித்தே ஆக வேண்டும். தவிர, எனது சகோதரர் வெங்கடாச்சாரி இடதுசாரி அமைப்பில் தீவிரமாகச் செயல்பட்டவர். அவர் மார்க்ஸ், லெனின் புத்தகங்கள் நிறைய வாசிப்பார். படிப்படியாக அதையெல்லாம் நானும் வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். அப்படித்தான் என் வாசிப்புப் பழக்கம் தொடங்கியது.”

தஞ்சைச் சிறுகதைகள் நாசகாரக்கும்பல்

தஞ்சைச் சிறுகதைகள் ஆசிரியர் சோலை சுந்தர பெருமாள்
நாசகாரக்கும்பல்

தஞ்சை மாவட்டம் மன்னாரகுடியில் பிறந்த ஆர். பார்த்தசாரதி எழுத்துக்காக 'இந்திரா' வை இணைத்துக்கொண்டவர்.

மாறிவரும் சமுதாய அமைப்பில் பழைய மரபின் பிரதிநிதிகள் வீழ்ந்துபடுவதும், குடும்ப உறவின் வலிய பந்தங்கள் விலகி விடுவதுமான உறவுமுறைச் சிக்கல்கள் - சிதைவுகள், தனக்குத்தானேயும், தனக்கும் சமூகத்திற்கும் முரண்பட்டு அந்நியப்பட்டுப் போகின்ற தனிமனிதர்களின் பிரச்சனைகள், பாலியல் விவகாரங்கள் முன்னிருந்த கட்டுதிட்டுக்களிலிருந்து சுதந்திரமாகிய நிலைமைகள்... வாழவேண்டி இருப்பதால் மனிதன் போடவேண்டியதைப் போட்டுக் காட்டுகிற போலி வேஷங்கள் எத்தனையோ?

புதிய மாறுதல்களுக்கு இடங்கொடுத்த பழம்மரபின் கட்டுக்களை உடைத்தெறிககின்ற கிளர்ச்சித் தன்மைகள், அரசியல் பொய், பித்தலாட்டங்களுக்கு உரிய இடமா மாறிவிட்ட வருந்தத்தக்க தன்மை நகர நாகரிகத்தின் மதிப்புக்கள் நகரங்களில் மட்டுமின்றி கிராமங்களின் நடைமுறை வாழ்க்கையிலும் ஏற்படுகின்ற பாதிப்புக்கள் போன்ற நகர்ப்புறச் சமுதாய மாற்றங்கள் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள சில பிரச்சனைகளை இந்திரா பார்த்தசாரதி கையாண்டுள்ள முறைமையைப் பற்றி மிகத்தெளிவான ஒரு ஆய்வு நூல் வெளிவந்துள்ளது.

இதுபோன்ற ஆய்வு நூல்கள் எல்லா எழுத்தாளர்களுக்கும் வரவேண்டும் என்ற ஆசை இந்த தமிழ்ச் சூழலில் நிறைவேறுமா என்பது கேள்விக்குறியே...

சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்ற 'குருதிப்புனல்' கீழ்த்தஞ்சை மாவட்டத்தில் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நடந்த விவசாயிகளின் பிரச்சனைகளையும் சமூகச் சூழலையும் மையம் கொண்டு எழுதப்பட்டு இருப்பதாகக் காட்டியிருப்பது போலியானது முழுமையானது அல்ல. அவர் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் களமும் சரி மக்களும் சரி அவர் தூரத்தில் நின்று பார்த்த சாயல்கள் மட்டுமே நிழலாக...

நாசகாரக் கும்பல்

அம்பி, வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். எதிரே சேறும் சகதியுமாயிருந்த வராகக் குளத்தை தூர்த்துக்

கொண்டிருந்தார்கள். எதற்காகத் தூர்க்கவேண்டும், சேறும் சகதியுந்தானே வராகருக்கு ஏற்றதொரு இடம் என்று நினைத்தான் அம்பி. ஆனால் பாசி படர்ந்த அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஊரில் வியாதியைப் பரப்பும் கொசுவுக்கு வராகர் ஒரு வழி செய்வாரானால், அவர் உவக்கும் இடத்தை அப்படியே விட்டு வைத்திருக்கலாம்... "கொசு ஓர் அரக்கன்; அவனை அழிக்க ஒரு புது அவதாரம் தேவை..." அம்பியின் கற்பனை அவனுக்கே சிரிப்பைத் தந்தது.

“என்னடா, காலங்காத்தாலே திண்ணையிலே உட்கர்ந்திண்டு காலை ஆட்டிண்டிருக்கே?”

கிட்டு, கையில் பட்டமும் நூற்கண்டுமாக நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அம்பியைக் கண்டால் கொஞ்சம் பொறாமை... வாத்தியார் மகனாக இருந்தாலும், படிப்பில் அம்பியை மிஞ்ச முடியவில்லை. இந்த ஆண்டு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சையில் அம்பி ராஜ்யத்திலேயே முதலாவதாக வருவான் என்று அவன் அப்பாவே சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. கிட்டுவுக்கு எரிச்சலைத் தந்தது.

“பட்டம் விடப் போறயா, நானும் வரட்டுமா?” “உனக்கு என்ன பட்டம் விடத் தெரியும்?... நாலு பாடத்தைப் பொட்டை நெட்டுரு போட்டு மார்க் வாங்கத் தெரியும்... அவ்வளவுதானே?”

“அம்பிக்கு அவமானமாக இருந்தது. அவனை யாருமே விளையாடச் சேர்த்துக் கொள்வதில்லை. விளையாட வேண்டுமென்ற ஆர்வமிருந்தாலும், விளையாட்டில் அவனுக்குத் திறமை போதாது. படிப்பில் கெட்டிக்காரனாக இருந்து என்ன பயன்? இந்த வயதில், விளையாட்டில் சூரனாக இருந்தால்தான் எல்லாரும் மதிக்கிறார்கள். பள்ளிக்கூட விளையாட்டுப் போட்டி ‘சாம்பியன்’ கதிர்வேலுவைத்தான் எல்லாருக்கும் தெரியும்.

அம்பியை யாருக்குத் தெரியும்? வயசான வாத்தியார்கள் வேண்டுமென்றால், அவனைத் தட்டிக் கொடுக்கலாம்... ஆனால்?. கதிர்வேலுக்கு. அந்த வெறுந்தடியனுக்கு, ராதா காதல் கடிதம் எழுதினாளே, தன்னை ஒரு தடவையாவது பார்த்துப் புன்னகை செய்திருப்பாளா? 'அம்பி கெட்டிக்காரப் பையன், நல்ல மாதிரி சே... இந்தப் பட்டங்களைச் சுமந்து கொண்டிருப்பதினால் அவனுக்கு என்ன பிரயோஜனம்?

கிட்டு போய்விட்டான்... அம்பிக்கு அழுகை வரும் போலிருந்தது...

அப்பொழுது ஒரு பஸ் வரும் சப்தம் கேட்டது. அம்பி உட்கார்ந்தபடியே தலையை நீட்டித் தெருக்கோடியை நோக்கினான். கருணாநீரிஸ்ட் பஸ். ஏன் இந்தப் பக்கம் வருகிறது? அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. வழக்கமான பாதையில் குழி தோண்டி வைத்திருக்கிறார்கள்.

நீரிஸ்ட் பஸ்... பேர்தான் நீரிஸ்ட் பஸ்... அது நீரிஸ்ட் பஸ்ஸே இல்லை. தினசரி இரவு வெளியூர்களுக்கும், வெளியூர்களிலிருந்தும் பிரயாணிகளை ஏற்றிக் கொண்டு போய் வருகிறது. நடத்துகிறவர், ஆளுங்கட்சிப் பிரமுகர். அரசாங்கம் காந்திஜிக்குப் பிடித்த குரங்கு; தீமையைப் பார்க்காது. கண்ணை மூடிக் கொள்ளும். -ஒருவேளை இரவு வேளைகளில் அரசாங்கம் தூங்கி விடுகிறதோ என்னவோ? அம்பிக்குத் தான் கெட்டிக்காரன் என்று பட்டது. தன்னை ஒத்த மற்றவர்களுக்கு இந்த வயதில் இந்த மாதிரியெல்லாம் தோன்றுமோ? கெட்டிக்காரனாக இருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், விளையாட்டிலும் புலியாக இருந்தால்?... ஒரு ராதா என்ன, ஒன்பது ராதாக்கள் கடிதம் எழுதலாம்.

பஸ் அருகில் வந்துவிட்டது. சிகப்பு நிற பஸ். அம்பியின் வீட்டருகே வந்ததும் பஸ் சற்று யோசிப்பது போல், தயங்கி நின்றது. அவன்

வீட்டெதிரே, குளத்துக்கும், கோயிலுக்குமிடையே இடைவெளியில் போகிறானோ?...

தான் நினைத்தது சரிதான்... "ரிவர்ஸ் செய்யத்தான் பஸ்ஸை இங்கு கொண்டு வந்திருக்கிறான். பூதாகாரமான பஸ். இந்தச் சிறிய இடைவெளி போதுமோ? கண்டெக்டர் பஸ்ஸை விட்டுக் கீழே இறங்கவில்லை. பின்புறத்துக் கண்ணாடி வழியாகப் பார்த்துக்கொண்டே 'எஸ்...எஸ்...எஸ்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

பஸ் பின்பக்கம் நகர்ந்தவாறு திண்ணையருகே வந்தது. அம்பி காலைத் தூக்க வேண்டுமா என்று ஒரு கணம் நினைத்தான்... அப்படிப் பார்க்காமலேயா இருந்துவிடப் போகிறான், கண்டக்டர்?

அம்பியின் அலறல் தெரு முழுவதும் கேட்டது. கண்டக்டரின் ஹோல்ட் ஆன் என்ற கத்தலும், அம்பியின் அலறலும் ஒரே சமயத்தில் ஒலித்தன.

பஸ் நின்றது... வண்டியிலிருந்து பிரயாணிகள் அவசர அவசரமாகக் கீழே இறங்கினார்கள்.

"ஐயோ பாவம், கால் சட்னியாயிடுத்தேய்யா?"

"முதல்லே ரத்தத்தை நிறுத்துய்யா... ஃபஸ்ட் எய்ட் பாக்ஸைக் கொண்டா சீக்கிரம்."

"நோ... நோ... ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துண்டுதான் போகணும்... சின்னப்பையன்... என்னய்யா அநியாயம்...!"

கண்டக்டர் அம்பியின் கால்களை மெதுவாக விடுவித்தான். அம்பி அழவில்லை. அவனுக்கு நினைவு தப்பிவிட்டது.

அப்பொழுது திடீரென்று எல்லாருடைய நெஞ்சையும் பிழிந்தெடுக்கும்படியாக ஓர் ஓலம் கேட்டது. கண்டக்டர் பையனைத் தூக்கிப் பஸ்ஸில் வைத்து ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகலாமா என்று யோசித்தவன், திடுக்கிட்டு நின்றான்.

“அம்பி... அம்பி... நான் என்னடா செய்வேன்... உன்னைத்தானேடா நான் நம்பிண்டிருந்தேன்...”

“யாரு இவங்க?... பையனோட அம்மாவா?”

“ஆமாம்...”

“பெரியம்மா, கொஞ்சம் நகருங்க. ரத்தம் போய்கிட்டே இருக்கு... பஸ்ஸிலே ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துக்கிட்டுப் போறோம். மத்ததெல்லாம் அப்புறம் பேசிப்போம்...”

“எங்கேய்யா அவசர அவசரமா ஓடறே? பையன் பேரிலே பஸ்ஸை ஏத்திட்டுத் தப்பிச்சுக்கலாம்னு பாக்கறயா? தோப்பணில்லாத பிள்ளை, ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தோட வயத்தலே அடிச்சிட்டியே, உருப்படுவியா?... ”

“ஐயரே, நீங்க என்னய்யா வேணும் இந்தப் பையனுக்கு? சொல்லறத்தை கேளுங்க... உங்களுக்குப் பையன்தானே முக்கியம்?... சீக்கிரம் ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துக்கிட்டுப் போவோம்; அப்பறம் சத்தியமா சொல்றேன், நீங்க என்ன சொல்றீங்களோ அதைச் செய்யறேன்... நானும் பிள்ளை குட்டிக்காரன்... வேணும்னு இந்தப் பச்சைப் புள்ளை மேலே பஸ்ஸை ஏத்தலே...”

“பையன் திண்ணையிலே உட்கார்ந்திண்டிருந்ததை நீ பாக்கலே? கண் அவிஞ்சா போச்சு? காலைச் சட்னியாக்கிட்டியே... இந்த அம்மாவுக்கு ஒரு வழி சொல்லிவிட்டுப் போ...” -

டிரைவருக்குக் கோபத்தினால் முகஞ் சிவந்தது. நன்றாக அடிபட்டுக் கிடக்கும் பையனை வைத்துக் கொண்டு வியாபாரம் பேசுகிறாரே, இவர் யாராக இருக்கும்?

“இந்தப் பையனுக்கு நீங்க என்ன வேணும்?”

“நான் பக்கத்து வீட்டிலே குடியிருக்கேன்... நான் யாராயிருந்தா உனக்கென்ன?”

டிரைவர் கண்டக்டரிடம் சொன்னான், “ராஜா, பையனைத் தூக்கி வண்டியிலே எடுத்துட்டுப் போவோம் வா... டைம் வேஸ்ட் ஆகிகிட்டிருக்கு...”

அம்பியின் அம்மா அவன் உடம்பைக் கட்டிக்கொண்டு அழுது கொண்டிருந்தாள்.

“பெரியம்மா... சொல்றத்தைக் கேளுங்க. நானும் பிள்ளை குட்டிக்காரன்... தெரியாத்தனமா வண்டியை ஏத்திட்டேன்... முதல்லே குழந்தையை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துட்டுப்போவோம். தயவு செய்து பையனை விடுங்க... நீங்களும் கூட வாங்க...”

“ஏதாவது பொய் ஸ்டேட்மெண்ட் கொடுத்து கையெழுத்து வாங்கிக்கலாமன்னு பாக்கறயா? கனகாமாமி, போகாதீங்க...”

புதுக்குரல் கேட்டதும் டிரைவர் திரும்பினான். நெற்றியில் திருநீறு சந்தனப்பொட்டு, நாற்பது வயதிருக்கும் அவருக்கு. குழந்தை துடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். சட்டம் பேசுகிறார்களே படுபாவிகள்! டிரைவர் சிறினான். "ராஜா, பையனைத் தூக்கு... ஹீம் சீக்கிரம்."

"அட நீங்கதானா சட்டம் பேசறது...? இவர் யாரு தெரியுமில்லே அண்ணே, வக்கீல் குமாஸ்தா பாலு அய்யர்" என்றான் ராஜா.

"அவர் யாரா வேனுமானாலும் இருக்கட்டும், குழந்தையக் கொஞ்சம் பிடி..."

"போலீஸ் வந்தப்புறம் போகலாம்..." என்றார் பாலு அய்யர்.

"பையன் செத்துப் போயிடுவான்யா, ஈவு இரக்கமற்ற படுபாவியா இருக்கியே!"

"வண்டியை ஏத்தரச்சே, இந்த ஈவு இரக்கமெல்லாம் எங்கே போச்சு...? நியாயம் பேசறான், நியாயம்... நான் சட்டம் தெரிஞ்சவன், என்னை ஏமாத்த முடியாது..."

"பெரியம்மா... பையன் உங்க பையன்... என்னை நம்புங்க... நான் திரும்பி வரேன்... எவ்வளவு ஸ்டேட்மெண்ட்லே வேனுமானாலும் கையெழுத்துப் போடறேன்... பையனுக்கு ரத்தம் போய்கிட்டே இருக்கு. ஆஸ்பத்திரிக் கேஸ். போலீஸ் எப்பொ வர்றாங்களோ, காத்துக்கிட்டிருக்க முடியுமா? சீக்கிரம் சொல்லுங்க..."

அழுது கொண்டிருந்தவள் அவனை ஏறிட்டு நோக்கினாள். "சரி, எடுத்துண்டு போ... நானும் வரேன்.."

டிரைவர் பையனைத் தூக்கி ராஜூவின் உதவியைக் கூட எதிர்பார்க்காமல், வண்டிக்குள் கொண்டுபோய் சீட்டில் கிடத்தினான். அம்பியின் அம்மாவும் வண்டிக்குள் ஏறினாள்.

“ராஜூ! வாப்பா சிக்கிரம்...” என்றான் டிரைவர்.

பாலு அய்யரும் ராஜூவும் தனியாகப் போய் ஏதோ இரகஸ்யமாகப் பேசுவது போல், கீழ்க் குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். டிரைவரின் குரல் கேட்டதும், ராஜூ அவசர அவசரமாக வந்து வண்டியில் ஏறினான்.

“என்னப்பா எங்களையெல்லாம் ‘அம்போ’ ன்னு விட்டுட்டே...” என்றார் பஸ்ஸில் வந்த பிரயாணிகளில் ஒருவர்.

“அதுதான் கும்பகோணம் வந்தாச்சேய்யா... டவுன் பஸ்ஸே போங்க... ஒரு உசிரு மன்றாடிகிட்டிருக்கு... வீட்டிலே ஏன் கொண்டு விடல்லேன்னு கேக்கறாரு, இவரு...”

“இதுக்கு நாங்கதானா பொணை ? நீ செஞ்ச தப்புக்கு யார் மேலே கோவிச்சிக்கறே?”

“சரிதான், வண்டியை விட்டு இறங்குங்க. ஸ்டார்ட் பண்ணனும்...”

“நான் உங்க முதலாளி கிட்டே கம்ப்ளெயின்ட் பண்ணிக்கிறேன்... திமிராவா பேசறே?”

டிரைவர் ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து அந்தப் பிரயாணியிடம் வந்தான்.

‘நீ மனுஷன்தானே, இல்லாட்டி மிருகமா? அதோ அந்தப் பச்சைப்புள்ளை கிடக்கிறது உன் கண்ணுக்குத் தெரியலே... கோபத்திலே நான் என்ன செய்வேன்னு தெரியாது.”

அவர் முணுமுணுத்துக் கொண்டே கீழே இறங்கிவிட்டார்.

பஸ் புறப்பட்டது. ராஜா சொன்னான். “வேலு அண்ணே, நான் செய்யறது தப்புத்தான்... திண்ணையிலே இடிச்சதினாலே ‘டெயில்லைட்’ நொறுங்கிப் போயிடிச்சி. இதைத் தவிர இன்னும் ‘பாடி’க்கு வேற ‘டாமேஜ்’ ... முதலாளிக்குப் பதில் சொல்லியாகணும்... போலீஸ் வர்றதுக்குள்ளே நாம் புறப்பட்டு வந்தது அவ்வளவு சரியில்லே.”

“நீ வாயை மூடிக்கிட்டு இரு... எல்லாப் பொறுப்பையும் நான் ஏத்துக்கறேன்...”

“குழந்தை பொழைப்பானா டிரைவர்?” “நிச்சயமா. பொழைப்பான், கவலைப்படாதீங்க... என்னோட போறாத காலம்...” டிரைவரின் குரல் கம்மியது.

“சன்னரத் தாழ்வான் கோயிலை ஒரு கத்து சுத்திட்டு வருவோம்னுதான் போனேன்... அதுக்குப் பலன் இப்படியா இருக்கணும்?” அம்பியின் அம்மா சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தவள், மறுபடியும் புலம்பத் தொடங்கிவிட்டாள்.

“பெரியம்மா, அழுவாதிங்க... எல்லாம் நல்லபடியா சரியாயிடும்.” இதை வேலு சொன்னானே தவிர, அவன் சொன்னதில் அவனுக்கே நம்பிக்கையில்லை... எப்படிச் சரியாயிடும்? இரண்டு பாதங்களும் நசுங்கிவிட்டன. விரல்கள் இல்லை. பையன் எப்படி நடக்கப்

போகிறான்? தகப்பன் இல்லாத பிள்ளை, இவனைத்தான் நம்பிக்
கொண்டு இருப்பதாகத் தாய் புலம்புகிறாள்!

“பெரியம்மா, உங்களுக்கு வேறு குழந்தைங்க இல்லையா?” என்று
கேட்டான் வேலு.

அம்பியின் அம்மா பதில் கூறவில்லை. கண்களை மூடிக்கொண்டு
ஜபித்துக் கொண்டிருந்தாள். பதில் வராததைக் கண்டு வேலு திரும்பிப்
பார்த்தான். அவள் என்ன செய்கின்றாள் என்றறிந்ததும் தன்
கேள்வியை மீண்டும் வற்புறுத்தவில்லை.

ராஜூ சொன்னான். “பையனை ஆஸ்பத்திரியிலே சேத்தப்புறம்
முதலாளிக்கு அங்கேயிருந்து ஃபோன் பண்ணி விஷயத்தைச்
சொல்லிடுவோம். போலீஸை அவர் பாத்துப்பாரு... என்னன்னே?”

வேலு பேசாமலிருந்தான். இந்த அம்மாவுக்கு வேறு குழந்தைகள்
இல்லையோ? அப்படி இல்லையென்றால், இதைக் காட்டிலும்
துயரம் இந்த அம்மாவுக்கு வேற என்ன வேண்டும்? முதலாளியிடம்
சொல்லி நஷ்ட ஈடு வாங்கித் தரமுடியுமா? “ஒண்ணாம் நம்பர் கஞ்சன்,
குடிக்கும் கூத்திக்கும் செலவழிப்பான், நஷ்டஈடா தரப்போகிறான்?

தானும் ‘பிள்ளை குட்டிக்காரன்’ என்று வேலு சொன்னது
வாஸ்தவந்தான்... ஒன்பது குழந்தைகள்... பெரியவளுக்குப்
பதினெட்டு வயது. கல்யாணம் செய்தாக வேண்டும். ஆறு பெண்கள்,
மூன்று பிள்ளைகள். கடைசிக் குழந்தை பெண், இரண்டு
வயதாகிறது...

ராஜூவையே தன்னுடைய மூத்த பெண்ணுக்கு வளைத்துப்
போடலாமென்பது வேலுவின் திட்டம். பிச்சுப் பிடுங்கலில்லை. ஒரே
பிள்ளை... அம்மா கிடையாது, அப்பாதான். அவரும்

வைப்பாட்டியோடு தஞ்சாவூரில் இருந்து வருகிறார். ஆனால் இந்தக் காலத்து வாலிபர்களைப் போல், ராஜூவுக்கும் நெஞ்சில் ஈரம் இல்லையே என்ற சந்தேகம் வேலுவுக்கு உண்டு. இன்று உறுதியாகிவிட்டது. முதலாளி, போலீஸ், முதலாளி, போலீஸ்! என்று அரற்றிக் கொண்டிருக்கிறானே தவிர, ஒரு சின்னப் பையனுக்கு அடிபட்டுவிட்டதே என்ற வருத்தம் அவனுக்குக் கொஞ்சம் கூட இல்லை...

ஆஸ்பத்திரி வந்துவிட்டது... ராஜூ இறங்கி உள்ளே போய் ஸ்டெர்ச்சருடன், இன்னொரு ஆளையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான், அம்பியின் அம்மா வீறிட்டு அழுதாள். .

வேலு அவளருகில் போய் நின்றான். "பெரியம்மா, உங்களுக்குத் தெரியம் இல்லேன்னா, வண்டியிலேயே இருங்க... நான் உள்ளே போய் டாக்டரைப் பாத்துட்டு வந்து சொல்றேன்..."

அவள் அவன் சொன்னதைக் காதில் வாங்கிக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. கீழே இறங்கி ஸ்டெர்ச்சரைத் தொடர்ந்து மிக வேகமாக ஆஸ்பத்திரிக்குள் சென்றாள்.

உள்ளே நர்ஸ் ராஜூவிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தாள்; "இது போலீஸ் விவகாரம். நாங்க எப்படி 'அட்மிட்' பண்ணறது?"

ராஜூ வேலுவைத் திரும்பிப் பார்த்தான். "நான் தான் அப்பவே சொன்னேண்ணே, போலீஸ் வரக் கொள்ள நாம் வந்திருக்கக்கூடாது..."

வேலு நர்ஸிடம் மிக நிதானமாகத் தான் பேசினான். "முதலில் பையனை ஆபரேஷன் தியேட்டருக்கு எடுத்துட்டு போங்கம்மா, அதான் முக்கியம்... நான் போலீசுக்கு இதோ ஃபோன் பண்ணேன்."

நர்ஸ் புன்னகை செய்தாள். “நோ...ரூல்படிப் பார்த்தா...” அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை முழுவதும் வேலு கேட்கவில்லை. டாக்டர் அறையை நோக்கி மிக வேகமாகச் சென்றான்.

நர்ஸ் கூப்பிட்டாள். “டிரைவர். டிரைவர்.”

அந்த டாக்டர் இளைஞன். பெயர் ரவி. முப்பது வயதுக்குள் தானிருக்கும். குறுந்தாடி வைத்திருந்தான். வேலு சொன்னதை அவன் அமைதியாகக் கேட்டான். சொல்லப் போனால், கேட்பது போலிருந்தான். அவன் கை வேறொரு நோயாளிக்கு மருந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தது.

“நர்ஸைக் கூப்பிடுங்க...” என்றான் ரவி. அதற்குள் அவளே வந்துவிட்டாள்.

“பையனை ஆபரேஷன் தியேட்டருக்குக் கொண்டு போங்க.”

“டாக்டர். இது போலீஸ் கேஸ்...”

“ஐ நோ... டிரைவர், நீங்க போய் போலீசுக்குப் ஃபோன் பண்ணுங்க...”

“போலீஸ் பையனோட கண்டிஷனைப் பார்த்தப்புறம் ஆபரேஷன் பண்ணறது நல்லது டாக்டர்.”

“மிஸ் தாமஸ், கைன்ட்லி டு வாட் ஐ ஸே...”

டாக்டர் எழுந்தான்...

ஆபரேஷன் தியேட்டருக்குள் அம்பி இருந்தபோது, போலீஸ் வந்தது. ராஜா ஃபோன் செய்து, முதலாளியையும் வரவழைத்துவிட்டான். இன்ஸ்பெக்டர் முதலாளி வந்ததும் கேட்டார்; "நம்ம வண்டிதானுங்களா?"

“ஆமாம். என்ன வேலு இப்படிச் செய்திட்டே?”

வேலு பதில் சொல்லவில்லை. அவனுக்கு முதலாளியைக் கண்டால் பிடிக்காது. முப்பத்தைந்து வயதுக்குள், கட்சி செல்வாக்கைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, திருட்டுத்தனமாக ஏழெட்டு ரூரிஸ்ட் பஸ் விடுகிறான்... கேள்வி முறையில்லை... தன் தலையெழுத்து, வேறு வேலை கிடைக்கவில்லை. இந்தத் திருட்டுக்குத் தானும் உடந்தை... சைக்கிளுக்குக் காற்று அடித்துக் கொண்டிருந்த பயல், இவனுக்கு வந்த அதிர்ஷ்டம் இன்று தன்னைக் கேள்வி கேட்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டான்!.

இன்ஸ்பெக்டரும், முதலாளியும் ஆஸ்பத்திரியின் பின்பக்கம் சென்று சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ராஜா வேலுவிடம் கிசுகிசுத்தான்; “முதலாளி சமாளிச்சிடுவாரு, பயப்படாதீங்க...”

“சமாளிக்கிறதுக்கு என்ன இருக்குது?”

“யார் யாருக்கு எங்கெங்கே கை ஊறுதுண்ணு முதலாளிக்குத் தெரியும்...” இதைச் சொல்லிவிட்டு ராஜா புன்னகை செய்தான்.

இந்தப் பயலுக்கா தன் பெண்ணைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு கணம் யோசித்தான் வேலு.

தம்பியின் அம்மா ஓரமாக ஒரு பெஞ்சியில் உட்கார்ந்து கொண்டு கண்கள் மூடிய நிலையில் இருந்தாள். வாய் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் வேலுவிடம் சொன்னார். "என்ன நடந்ததுன்னு முதலாளி எழுதித் தருவாரு... கையெழுத்துப் போட்டு என்கிட்ட கொடு."

"சம்பவம் நடந்த இடத்திலே முதலாளி இல்லே... நான்தான் இருந்தேன்... ஆக்ஸிடென்டுக்கும் நான்தான் காரணம்."

முதலாளி வேலுவை முறைத்துப் பார்த்தான்... அவனுடைய கோபம் முகத்தில் தெரிந்தது.

"வேலு. இப்படி வா என்னோட..."

இருவரும் ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியே வந்தார்கள். வைச்சான்னா, நீ ஜெயிலுக்குப் போகும்படியா ஆயிடும்... புரிஞ்சுதா... நான் சொல்றபடி கேளு..."

"அதைப்பத்தி நான் கவலைப்படலிங்க... நான் செஞ்ச தப்புக்கு..."

முதலாளி சீறினான். "மூளை இருக்குதா, இல்லியா உனக்கு? ஒம்பது குழந்தைகளை வைச்சிகிட்டு அரிச்சந்திரனா இருக்க முடியுமா உன்னாலே? சொல்வதைக் கேளு. நான் இப்படி எழுதித்தரேன், கையெழுத்துப் போடு..."

"என்ன எழுதித் தருவீங்க?"

“கால உசர வைச்சிக்கிட்டிருந்த பையன் திடீர்னு தொங்கப் போட்டுட்டான்... மற்றபடி கோர்ட்லே கேஸ் வந்திருச்சின்னா, வக்கீல் பார்த்துப்பாரு. பையனுக்கும், அம்மாவுக்கும் சண்டை, அது இதுன்னு... எத்தனையோ வழி இருக்குது... வக்கீலுக்கு சொல்லியா கொடுக்கணும்? கோர்ட் கேஸ் ஆகாமப் பார்த்துக்கறேன். பையனோட அம்மாவுக்குக் கையிலே கொஞ்சம் வைச்ச அழுத்தினா சரிம்பாங்கன்னுதான் நினைக்கிறேன்... ஏழைக் குடும்பந்தான் போலிருக்குது...”

“நான் பொய் சொல்லமாட்டேன்.”

“அட சீ, சொல்றத்தைக் கேப்பியா? உன் தலையிலேயே மண்ணை வாரிப் போட்டுக்கிறத்திலே என்ன லாபம்? இன்னொண்ணு நினைவு வச்சுக்க, போலீஸ் நான் சொல்லறதைத் தான் கேக்கும்...”

“உங்களுக்கு இன்ஸ்பூரன்ஸ் கம்பெனி கொடுத்துடப் போறாங்க... நான் தான் ஜெயிலுக்குப் போகப்போறேன். என்னைக் காப்பாத்தணும்னு உங்களுக்கு என்ன இவ்வளவு தீவிரம்?”

“கோர்ட் கேஸ் ஆகக் கூடாதுண்ணுதான் பாக்கறேன். உன்னைப் பத்தி எனக்குக் கவலையில்லே...”

“ஓ! கோர்ட்லே ஆயிரத்தெட்டுக் கேள்வி கேட்பாங்க... டிரிஸ்ட் விவகாரம் எல்லாம் அடிபடும்... அதுக்காகச் சொல்றீங்களா?” -

“ஏன் நடுரோட்லே நின்னுகிட்டு கத்தறே? மெதுவாய் பேசேன். எனக்கென்ன காது செவிடா?”

“அந்தப் பையன் செத்துப் போயிட்டா என்ன செய்வீங்க?”

“அதைப்பத்தி நீ கவலைப்படாதே... நான் சொல்றபடி கையெழுத்துப் போட்டுத் தா... சீக்கிரம், ஹீம்... அந்த அம்மா கிட்டே பக்குவமாப் பேசி இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு “ஸ்டேட்மெண்ட் வாங்கிப்பாரு.” -

“என் மனசக்குச் சரியா படலே, நீங்க செய்யறது.”

“இது என்னடா கஷ்ட காலம்? அரிச்சந்திரனையெல்லாம் டிரைவரா வெச்சுக்கிட்டு, ரோதனையா போச்சு... நீ, நான் சொல்றபடி செய்யப் போறயா இல்லையா? உன் குடும்பத்தைத் தூக்கிக் கிணத்திலே போடணும்னா, உன் விருப்பப்படி செய்... என்னதான் ஆனாலும், கடைசியிலே நான்தான் ஜெயிக்கப் போறேன், அதை நினைவு வெச்சுக்க...”

வேலுவுக்கு என்ன செய்வதென்று விளங்கவில்லை. முதலாளி மந்திரிகளுக்கு நெருங்கியவன் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் சொல்லுவதுபோல் நிச்சயமாக அவன் ஜெயிக்கத்தான் போகிறான். உண்மைக்காகப் போராடி ஒருவன் ஜெயிலுக்குப் போவதினால், யாருக்கு என்ன பிரயோஜனம்? அவன் குடும்பம் அவனை காந்தி என்றோ, ஏசு என்றோ ஏற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை. வாழ்நாள் முழுவதும் தூற்றிக் கொண்டு இருக்கப் போகிறார்கள். அந்த அம்மாவுக்குத்தான் என்ன பயன்? அந்தப் பையனோட கால் திரும்பியா வரப்போகிறது. அந்த அம்மாவுக்கு எவ்வளவு தரப் போகிறான். இந்தப் படுபாவி? தனக்கும் ஏதாவது கொடுத்தானானால், அதையும் சேர்த்து அந்த அம்மாவிடம் கொடுக்கலாம். இந்த அளவுக்குத் திருப்திப்பட்டுக் கொள்ளுவதைத் தவிர அவனால் வேறு என்ன செய்யமுடியும்?

“அவங்களுக்கு எவ்வளவு தரப் போறீங்க?” என்று கேட்டான் வேலு.

“எவங்களுக்கு?”

“அந்த அம்மாவுக்கு...”

“அதைப்பத்தி உனக்கென்ன கவலை?”

“நானும் பிள்ளைகுட்டிக்காரன்...”

“வாய்யா வா... பெரிய நியாயம், அநியாயமில்ல பார்த்துக்கிட்டிருந்தீங்க இத்தனை நேரம்? இதுக்குத்தானா? சரி ஏதானும் தரேன், வாங்கிக்க...”

“ஏதானும்னா எவ்வளவு?”

“குழந்தை மேலே வண்டியை ஏத்திட்டு பேரம் வேற பேசறியா? ஒரு பச்சை நோட்டுத் தரேன், ஒளிஞ்சி போ...”

“பத்தாது.”

“அடச் சீ!... உன் விருப்பப்படி என்ன 'ஸ்டேட்மெண்ட்' வேணுமானாலும் கொடுத்துக்க... இதுக்கு மேலே ஒரு பைசா கிடையாது.”

வேலு பதில் கூறாமல் திரும்பினான்.

“அவ்வளவு திமிரா உனக்கு?... உனக்கு அழுவறது தெரிஞ்சா, ராஜா சும்மா விடுவானா? அவனுக்கு வேற அழுதாவணும். சரி, இரண்டு வாங்கிக்க... போ... அதுக்கு மேலே பிச்சுப் பிடுங்காதே...”

வேலு யோசித்தான். இதற்குமேல் இவன் தரமாட்டான். தான் வாங்கிக் கொள்வது தப்புதான்... என்ன செய்ய? அரிச்சந்திரனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்திருக்கும், தான் கடைசி மட்டும் உறுதியாக நின்றால், கத்தி மாலையாக விழுமென்று, ஆனால் இந்தக் காலத்தில் கத்தி கத்தியாகத்தானிருக்கும்; மாலை போட்டுக் கொள்கிறவர்கள் நட்சத்திரேயர்கள்.

“என்ன, சரியா? சிக்கிரம் சொல்லு.” என்றான் முதலாளி.

“சரிங்க.”

இருவரும் உள்ளே சென்றபோது, இன்ஸ்பெக்டர் யாரோ இருவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பையனுக்கு உறவுக்காரர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தான் வேலு.

இன்ஸ்பெக்டர், “இவங்க அந்தப் பையனோட அக்காவாம், ஸ்கூல் டீச்சரா இருக்காங்களாம், இவரு அவங்க ஹஸ்பெண்ட், தாலுக்கா ஆபீஸ்ல இருக்காரு.”

அவர்கள் கூட ராஜூ குறிப்பிட்ட, வக்கீல் குமாஸ்தா பாலு அய்யரும் வந்திருந்தார். அவர் ஓர் ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்தார்.

“ஏதோ தவறு நடந்துட்டுதுங்க... பையன் திடீர்னு காலைத் தொங்கப் போடுவான்னு டிரைவர் எதிர்பார்க்கலே...”

ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்த பாலு அய்யர் அப்பொழுது அங்கு வந்தார். முதலாளி சொன்னது அவர் காதில் விழுந்திருக்க வேண்டும்.

“பையன் திடீர் என்று காலைத் தொங்கப் போடலை, தொங்கப் போட்டிருந்த கால் மேல்தான் பஸ் மோதிட்டு... அவ்வளவு தூரம் ரிவர்ஸ் செய்ய வேண்டிய அவசியமே இல்லை” என்றார் அவர்.

“நீங்க யாரு?” என்று கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“வக்கீல் குமாஸ்தா.”

இன்ஸ்பெக்டர் முதலாளியைப் பார்த்து புன்னகை செய்தார்.

அந்தப் பெண்ணின் கணவன் பேச ஆரம்பித்தான். “இதோ பாருங்க... என்னோட மாமியாருக்கு இந்தப் பையன் ஒரே பிள்ளை. ஒரு பொண்ணு, ஒரே பிள்ளை அவ்வளவுதான்... அவளை நம்பித்தான் அவ இருக்கா, படிப்பிலே மகா கெட்டிக்காரன், பள்ளிக்கூடத்திலே விஜாரிச்சுப் பாருங்க...”

“இன்னி சாயங்காலம் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வாங்களேன்... எல்லாம் பேசிக்கலாம்...” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

ரவி அப்பொழுது ஆபரேஷன் தியேட்டரிலிருந்து வெளியே வந்தான்.

“எப்படி இருக்கு டாக்டர்?” என்று கேட்டான்.

ரவி, பையனோட அம்மா யாரு?” என்று வினவியவாறு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

அம்பியின் அம்மா எழுந்து வந்தாள்.

“நன்னாத்தான் அடிபட்டிருக்கு... நான் என்னாலே முடிஞ்சதைச் செய்யறேன்... இரண்டு காலும் ரொம்ப மோசமாத்தான் இருக்கு...” என்றான் ரவி.

“உயிருக்கு ஆபத்தில்லையே?” என்று கேட்டான் முதலாளி.

“அதில்லே... பட்... போத் லெக்ஸ் மே கோ அவுட் ஆஃப் ஆக்ஷன். திஸ் ஈஸ் டு பாட்! ஆல்ரைட் இன்ஸ்பெக்டர், நான் என் ரிபோர்ட்டைத் தரட்டுமா?”

இன்ஸ்பெக்டர் முதலாளியைப் பார்த்தார். முதலாளி டாக்டரிடம் சொன்னான்; “நான்தான் வண்டியோட ப்ரொப்ரைட்டர்... வந்து...வந்து...கொஞ்சம் தனியா பேசலாமா உங்களோட?”

“என்ன பேசணும்?.ஐ ஹாவ் நதிங் டு டு வித் யு.

“சரி, உங்க ரிபோர்ட்டைக் கொடுங்க... உள்ளே போகலாமா?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

அவர்கள் இருவரும் உள்ளே சென்ற பிறகு, முதலாளி ராஜுவைத் தனியாக அழைத்துக் கொண்டு போய்க் கூறினார். “பாலு அய்யர்கிட்டே பேசிப் பாரு...”

” பேச வேண்டாம்... ஒத்துக்கிற ஆள்தான்.” என்று முணுமுணுத்தான் ராஜு”

“எவ்வளவு?”

“பெரிய ஒண்ணுக்குக் குறைஞ்ச வாங்கமாட்டார்னு தோணுது... பேசிப் பார்ப்போம்.”

“உனக்குண்டா இதிலே கமிஷன்”

“என்னங்க முதலாளி இப்படிப் பேசறீங்க? பாலு அய்யர் அங்கே இல்லேன்னு பொய்ச் சொல்லச் சொல்றீங்களா? அது நியாயமில்லே...”

“வேலுவுக்கு ரெண்டு, உனக்கு ரெண்டு, பாலு அய்யருக்கு அஞ்சு... வக்கீல் குமாஸ்தா பார்ப்பான், இதுக்குக் குறைஞ்சு வாங்கமாட்டான், சீக்கிரம் கேட்டுச் சொல்லு.”

“எட்டு மட்டும் போலாங்களா? அவரையே கொண்டு அந்தப் பையனோட அக்காவையும் அவங்க புருஷனையும் சமாளிக்கச் சொல்றேன்...”

“சரி. எதை வேணுமானாலும் பண்ணு. போய்த் தொலை!” முதலாளிக்கு எரிச்சல் அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறது என்பதை உணர்ந்த ராஜா, அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றான்.

அம்பியின் அம்மா திடீரென்று சிரிக்க ஆரம்பித்தாள். எல்லோரும் திடுக்கிட்டு அவள் பக்கம் திரும்பினர்.

“அம்பி... என்னடா விளையாட்டு இது... அம்பி...அம்பி...” என்று பலமாக, சப்தம் போட்டுக்கொண்டே குறுக்கும், நெடுக்குமாக ஓடத் தொடங்கிவிட்டாள்.

நாலைந்து பேராக அவளைக் கட்டிப் பிடித்து உட்கார வைத்தனர். அம்பியின் அக்கா அவளருகே சென்ற, “அம்மா, அம்மா, என்னம்மா இது” என்று அழாக் குறையாகக் கேட்டாள். வேலு, அவள் கைகளை

இறுக்கப் பற்றிக் கெண்டே சொன்னான். "பெரியம்மா! என்னை நம்புங்க, உங்க பையன் பொழைச்சிடுவான்."

"ஆமாம் பொழைச்சிடுவான், நிச்சயமா பொழைச்சிடுவான்" வறுடை தலையை ஆட்டிக் கொண்டே அவள் சொல்லிவிட்டு, உரக்கச் சிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

ரவி வெளியே வந்தான். 'வாட் ஈஸ் திஸ்?..."

நர்ஸ் அவரிடம் விரைவாக வந்து சொன்னாள்: 'ஷி ஹாஸ் பிகம் இன்ஸேன்."

ரவி கேட்டான்: "இவங்களுக்க வேண்டியவங்க யாரானும் இருக்காங்களா?...ஓ ! நீங்கதானா? கைண்ட்லி டேக் ஹர் ஹோம்... மிஸ் தாமஸ். கிவ் ஹர் ஸம் ஸேடேட்டிவ் இன்ஜெக்ஷன். நாங்க இதுக்கு ட்ரீட் பண்ண முடியாது. நோஃபெஸிலிட்டிஸ்..."

இன்ஸ்பெக்டர் முதலாளியிடம் சொன்னார்: "டாக்டர் ரிப்போர்ட்டைக் கொடுத்திட்டாரு... உங்க டிரைவர், கண்டெக்டர் ரெண்டு பேரோட ஸ்டேட்மெண்ட் வேணும்... சம்பவத்தைப் பார்த்தவரு அந்த அய்யரு... அவரோட ஸ்டேட்மெண்ட்டும் வேணும். எல்லோரும் ஸ்டேஷனுக்குப் போவோம் வாங்க..."

அம்பியின் அத்திம்பேரோடு பேசிக் கொண்டிருந்த பாலு அய்யர் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்: "சரி நானும் வரேன். இவரையும் வேணும்னா கூட்டிண்டு வரேன்."

வேலு அவரை உற்று நோக்கினான். பாலு அய்யர் அவரையும் சரிக்கட்டி விட்டாரென்று அவனுக்குப் புரிந்தது. அவர் முதலாளியருகே வந்து நின்றார்.

“அந்த அம்மாவை யார் கூட்டிக்கிட்டுப் போவாங்க?” என்று கேட்டான் முதலாளி.

நர்ஸ் கொடுத்த இன்ஜக்ஷனின் காரணமாக அம்பியின் அம்மா மயக்கமுற்றிருந்தாள்.

“ஜானகி, நீ அம்மாவை.” என்று ஆரம்பித்த அம்பியின் அத்திம்பேர் முதலாளியைக் கேட்டார்: “அவ எப்படி அழைச்சிண்டு போக முடியும்? கார் இருக்குதா உங்ககிட்டே?”

இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னார்: “நாம் போலீஸ் ஜீப்லே போவோம். இவரோட கார்லே உங்க வொய்ஃபும், அவங்க அம்மாவும் போகட்டும், டிரைவர் அவங்களைக் கொண்டு போய்விட்டுட்டு, ஸ்டேஷனுக்கு வரட்டும்...”

“வேலு, ஐயா சொல்றபடியே செய்” என்றான் முதலாளி. எல்லாரும் வெளியே வந்தார்கள். இன்ஸ்பெக்டர் முதலாளியிடம் சொன்னார்: “டாக்டர் ரிப்போர்ட் தான் சாதகமா இல்லே.”

“நான் யாரு, என்ன செய்ய முடியும்னு சொன்னீர்களா அந்த மடையன்கிட்டே?”

“சொன்னேன், அவன் கேக்க மாட்டேங்கிறான். கத்துக் குட்டி ராஸ்கல்...”

ரவி அப்பொழுது வெளியே வந்தான். “எல்லோரும் இப்படிப் போயிட்டிங்கன்னா யாரு இங்கே இருப்பாங்க, பையனைப் பாத்துக்க!”

“கொஞ்ச நேரம் கழிச்சு என் வொய்ஃப் இங்கே வருவா.” என்றார் அம்பியின் அத்திம்பேர்.

” என்னய்யா டாக்டரே! ரிபோர்ட் இப்படிக் கொடுத்திருக்கீங்க?” என்று கேட்டான் முதலாளி.

“உங்க இஷ்டப்படி ரிபோர்ட் கொடுக்கணும்னா நான் எதுக்காக டாக்டராக இருக்கணும்?”

“நான் டி.எம்.ஓ.வைப் பார்த்துப் பேசிக்கிறேன். உங்க அதிஷ்டம், தண்ணி இல்லாத காட்டுக்குப் போகணும்னா போங்க...”

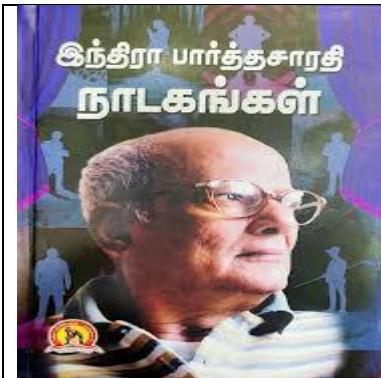
“நீங்க யாருன்னு நினைச்சிண்டிருக்கீங்க, இப்படி பேசு?” என்று சீறினான் ரவி. .

“நான் நினைச்சிக்கிட்டிருக்கேன், சுரக்காய்க்கு உப்பு இல்லேன்னு. போய்யா தெரியும்... நானும் யாருன்னு உனக்குத் தெரியாமலேயா இருக்கப் போவது...?”

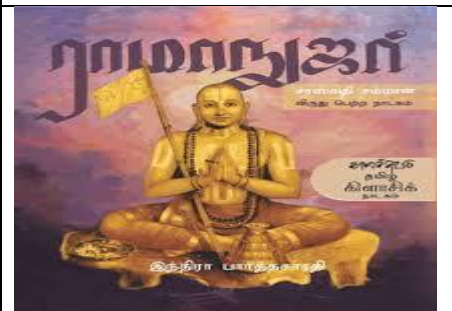
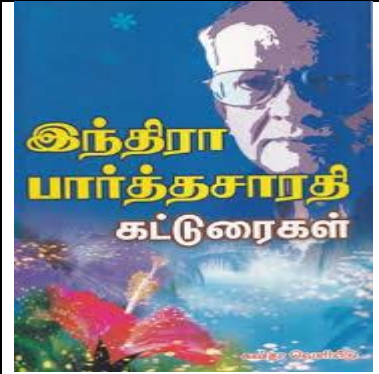
“கேவலம். இந்த வேலைக்காக, நீ விட்டெறியப் போற காசுக்கு இந்தக் கும்பல் மாதிரி, காக்கா கணக்கா காத்திண்டிருக்கப் போறேன்னு நீ நினைச்சியா...? யு கான் ஜாலி வெல் கோ டு தி சீஃப்மினிஸ்டர் ஃபார் ஆர் ஐ கோ... நான் என் ரிப்போர்ட்டை மாத்தப் போறதில்லை... எவ்வளவு தைரியம் இருந்தா ஆஸ்பத்திரி வாசல்லியே நீ இப்படிப் பேசுவே, உனக்காக இந்த இன்ஸ்பெக்டர் பேரம் பேச வரான்... கோர்ட்லே கேஸ் வந்து ஜெயிச்சா, பத்தாயிரக் கணக்கிலே அழனுமேன்னு, சாமார்த்தியமா சமாளிக்கப் பாக்கறிங்களா?”

இன்ஸ்பெக்டர் குறுக்கிட்டார்: "டாக்டர்... கொஞ்சம் மரியாதையா பேசுங்க..."

“என்னடா மரியாதை வேண்டிக் கிடக்குது உங்களுக்கு? ஒரு உசிர் உள்ளே மன்றாடிக்கிட்டு இருக்குது... எப்பொடாப்பா பஸ்ஸை ஏத்தப் போறேன்னு காத்துக் கிட்டிருந்தாப்பலே, எல்லாரும் பொணத்தைக் கொத்தித் தின்ன வந்துட்டிங்களே, படுபாவிகாளா? இதோ பாருய்யா முதலாளி... உன் பிச்சைக் காசு எனக்கு வேண்டாம். நான் உண்மையைச் சொல்றேன்... பஸ்ஸை ஏத்தினது நான்தான்... கோர்ட்லே கேஸ் வரட்டும்... நாட்டை நாற அடிச்சிட்டு இருக்கிற கும்பல் யார் யாருன்னு எல்லாருக்கும் தெரிய வேணாம்? டாக்டரய்யா, வாங்க, பையனைக் கவனிச்சுக்க நான் இருக்கேன்...” என்று கூறிக்கொண்டே உள்ளே சென்றான் வேலு.

Thiruppur Krishnan honouring Indira Parthasarathi

காணொளிகள்

01] Indira Parthasarathy speech | Sahitya Akademi | Fellowship Presentation | இந்திரா பார்த்தசாரதி

<https://www.youtube.com/watch?v=gIfICq9aWCO> [18:25]

02] இந்திரா பார்த்தசாரதி | நாவல் | குருதிப்புனல் | அத்தியாயம் 2

<https://www.youtube.com/watch?v=1FKHVoOGzPU> [33:00]

03] இந்திரா பார்த்தசாரதி உரை | அசோகமித்திரன் நினைவேந்தல் கூட்டம்

<https://www.youtube.com/watch?v=EiqbBtXYLOc> [13:46]

04] ஒரு கப் காப்பி - சிறுகதை - இந்திரா பார்த்தசாரதி

https://www.youtube.com/watch?v=_I3F-xJ4fIM [25:02]

05] இறுதிக் கடிதம் || இந்திரா பார்த்தசாரதி

<https://www.youtube.com/watch?v=vrh2O-TkDRE> [19:54]

06] எழுத்தாளர் | இந்திரா பார்த்தசாரதி | நாவல் | குருதிப்புனல்

https://www.youtube.com/watch?v=vDKzWL_RZDA [42:29]

07] இந்திரா பார்த்தசாரதி - காளிப்ரஸாத் உரை

https://www.youtube.com/watch?v=PnU_6FWmm8 [1:12:56]

(😊)(😊) இந்திரா பார்த்தசாரதி (😊)(😊)